

IMMACULATA

2/2007

č.90

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2007

- Březen** – Aby naše skutky pokání a snaha o duchovní růst, o něž zvláště usilujeme v postním období, měly základ ve Slově Božím a sílu čerpaly z Chleba života.
- Duben** – Aby nový život darovaný nám vzkříšeným Kristem v nás zářil tak, aby naši bližní nezůstávali lhotejní k Božímu obdarování.
- Květen** – Aby naše láska k Neposkvrněné se neomezovala pouze na citovou zbožnost, ale byla především následováním jejího stylu života zcela podřízeného Bohu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

Svatý otec Benedikt XVI. si klade v proslovu z 25.12.2006 řečnickou otázku: „Je ještě potřebný „Spasitel“ člověku, který doletěl na Měsíc a má ambice ovládnout celý vesmír; člověku, který si neklaďe žádné hranice, proniká do tajů přírody a dokáže přečíst i úchvatné kódy lidského genomu? Potřebuje Spasitele člověk, který vymyslel interaktivní komunikaci ve virtuálním oceánu internetu a díky moderním pokročilým multimediálním technologiím přetvořil Zemi – velký společný dům – v malou globální vesnici?“ Možná, že podobně se ptáme i my, zda je potřeba ještě chodit do kostela, zachovávat půst, dbát na nařízení církve, dodržovat Desatero. Vždyť „člověk 21. století se tváří jako sebejistý, soběstačný pán svého osudu, nadšený tvůrce nepochybnitelných úspěchů,“ pokračuje papež a naznačuje odpověď: „Tak se to jeví, ale není to pravda. Stále, v době neomezeného blahobytu a konzumismu, umírají lidé hladem a žízni, v důsledku nemocí a chudoby. Stále existují zneužívání a ponižování otroci, existují oběti rasové a náboženské nenávisti a jsou zde ti, kteří narážejí na netoleranci a diskriminaci, politické donucování, fyzický i morální nátlak proti svobodnému vyznávání své víry.“

I my si dejme v rámci postní doby práci s odpovědí na otázku: Kdo je můj Spasitel? Odpovězme si, kdo je ochoten ze současných „spasitelů“ nezištně odevzdat za nás život; kdo má moc projít údolím smrti a otevřít bránu věčně šťastné budoucnosti. Písmo praví o Ježíšově jménu, že „v nikom jiném není spásy, neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12).

br. Bohdan

P. Libor Koval

Madona z Veveří

Jsou krásné oči Tvé, Madono z Veveří,
z nich svítí něha děv i láska mateří
jak svíce nebeská, jež stále rozžihá se
plaménkem ráje v nadpozemské kráse
v pohledu líbezném na maličkého Synka,
jenž v rukou Tvých tiše a sladce spinká –
jak by tím splácel bolestí svých dluh –
člověk a Bůh.

Jsou krásné oči Tvé, Madono z Veveří,
je jimi zčarován i ten, kdo nevěří;
jsou jako duha, která z nebe spadla,
jak růže stolistá, jež kvete, aniž zvadla,
jak zlatý klíč, jenž brány otevírá,
za nimiž láska, naděje a víra
radostně tančí.

Jsou krásné oči Tvé, Madono z Veveří,
když září slunka svít, i když se zešeří,
když rosa třpytí se a skřivan z nebe zpívá,
když sněhem pokryta či zelená je niva,
jsou krásné, jak ten svět, co vzešel z ruky Boží;
a vzešlo-li v něm bodláčí a hloží,
co rajske v něm jen ničí, dusí, zhází –
to z ruky naší.

Pro tichý úsměv Tvůj, Madono mého mládí,
pro hebkost štětce, který plátno hladí,
pro srdce zraňovaná básníkovým perem,
pro slzí sůl v zachvění tisícerém,
pro sladkost tónů, vypíjených sluchem,
pro oheň jazyků, zkrápěných krví Duchem,
pro krásu očí Tvých – Ty věkověčná Ženo –
buď Krása chválena a s ní i Tvoje jméno,
Madono z Veveří!

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (2)

Pravda - občas bylo ve škole naprosto skvěle, když třeba starý don Miguel povídal o hrdinech Božích, o poustevnících, kteří měli domov s vlky a šakaly na poušti, o mučednících, kteří se vysmívali svým katům. Po takové výuce odcházel někdy do domu, postavil se před oltář diákona Vincence, který byl umučený stejně jako římský Vavřínek na rozpalené mříži, a volal se sepnutými rukama:

„Chci být jako ty, světče!“

„Kdo jsou větší: dobrodruzi nebo mučedníci?“ zeptal se doma maminky.

„Mučedníci!“ odpověděla paní Tereza. „Jsu hrdiny Boha.“ Určitě měla matka pravdu. Boží hrdina je něco víc než vůdce zbojníků nebo dobrodruh ve službě pozemského krále.

Světlo před svatostánkem chlapce přitahovalo; ale také světla světa lákala a volala a Fernando stále nanovo opouštěl školní prostředí, aby viděl pestrý svět. Po jedné dvou hodinách se pak vracel a lhostejně, klidně, přijímal zasloužený trest.

Jednoho dne, když přišel zpět z dlouhého toulání, zůstal kupodivu ušetřen ran.

„Běž ihned domů!“ řekl don Miguel a podíval se smutně na malého tuláka.

„Tvá matka je těžce nemocná. Poslali pro tebe.“

„Maminka!“ vykřikl hoch a přitiskl ruku na srdce, které se rychle rozbušilo.

Doma jej otec zavedl k lůžku nemocné.

„Máš sestřičku, můj chlapče!“ řekl. „Ale možná že nám Pán Bůh vezme mámu.“

Vyděšený Fernando upřeně pohlédl do voskově bleďé tváře šestinedělky, která unaveně otevřela oči a vztáhla k němu ruku. S pláčem padl před ní na kolena.

„Jdu k Pánu Bohu, ubohé dítě!“ ozvalo se sotva znatelně z jejich zesinalých rtů. „Zůstaň dobrý! Miluj Spasitele a Pannu Marii!“

Z posledních sil udělala chlapci na čele křížek; pak klesla na polštář.

„Věčné odpočinutí rač jí dát, Pane!“ šeptal mnich, který stál u jejího lůžka.

Jinochovi se náhle zatočila hlava a když chtěl vstát z kleku, chopil se, vrávoraje, otcovy ruky.

O tři dny později vyprávěl tělo své matky na hřbitov. Bylo mu, jako kdyby zářivý den ztratil všechnu svou krásu a všechen svit.

Na malou sestřičku jménem Maria se nemohl ani podívat, protože přece kvůli ní matka zemřela.

„Jak jsi pošetilý!“ kroutil hlavou starý Manuel, když viděl zášť vůči nemluvněti. „Maria je ubohé dítě; neboť nikdy nespátří oči své maminky. Proto bys ji měl milovat dvojnásob.“

„Nikdy... oči mámy!“ zajíkal se chlapec dojatě.

„Ano, opravdu je chuděrka a já ji chci mít rád.“ Od té doby se stal Fernando nejvěrnějším opatrovníkem své sestřičky. Stěžil její první krůčky, česal pro ni nejchutnější ovoce a trhal nejpěknější květiny.

Matčinou smrtí zvažněl. Ve škole oded' plnil své povinnosti svědomitě; jelikož mu otec vysvětlil, že poslušnost je nejkrásnější ozdoba rytíře. Brzy se naučil číst a posléze se dospívajícímu ozřejmilo sedm svobodných umění, což jeho bdělého ducha nejniterněji zaměstnalo.

Stále více se v něm odhalovalo působení Boží milosti. S hlubokou lítostí vyznával knězi své hříchy. K prvnímu svatému přijímání přistoupil vroucně celým srdcem.

Fernando dosáhl patnácti let. Vyrosl v pěkného mladíka, plného zdraví a síly, znalého válečnické umění. Odvaha - chuť k životu - jiskřila z jeho tmavých očí a v žilách mu kolovala horká krev.

Přece nezůstalo ani toto šlechetné srdce ušetřeno bouře mládí. I když se velmi bránil, přes všechno úsilí stále dotírala na probouzející se smysly těžká pokušení. V té době objevil nový Lisabon, který zůstal skryt bezelstně myslí dítěte. Všímal si hříchů vystavených na ulicích a náměstích, dívek prodávajících za peníze květ svého mládí, padlých

žen, které se ploužily přístavní čtvrtí. Fernando se hrozil takové zkázy. Ale přicházela i jiná lákadla, sladká, přívětivá jako zář slunce. Nejedné krásné slečně se půvabný rytíř zalíbil. Na jaře se v Lisabonu v zahradách a dvorech šlechticů konaly hostiny. Při okouzující hře na kytaru nebo na flétnu, za opojného cinkání pohárů bylo vyšeptáno pod kvetoucími mandloněmi či pomerančovničky tolik vroucích slov, která Fernando poslouchal s úsměvem a nenučeně opětoval.

Víno opájelo, mátló smysly. Podněcovalo k flirtování.

Co začínalo jako nezávazná hra, ústilo v palčivou, žhavou touhu. Často mladíka neklid nitra vyděsil; svědomí varovalo, jiné hlasy nabádaly.

„Nenech se přivést do záhuby hezkými ženami!“ řekl jednoho dne starostlivě Manuel. Také učitelé kárali mizející horlivost a nedostatek pozornosti ve škole. Ale Fernando se těmto dobře

míněným slovům jen smál; víno a zábava umlčely hlas jeho vlastního srdce.

Zahořel láskou k urozené slečně; snad právě proto, že mu ta kráska projevovala menší náklonnost než všechny ostatní. Tak se sžíral touhou po ní, snil o ní ve dne v noci, uctíval ji jako svatou, a přesto byl v její blízkosti neobyčejně nemotorný. Když spolu tančili, zaručeně kazil figury. Červenal se rozpaky tak, že se jeho vyvolená posměšně ušklíbala a rozesmála na celé kolo. Byl-li s ní o samotě v loubí zahrady, nevěděl co říci anebo breptal hlouposti. Nikdy předtím si nebyl sám sebou tak nejistý a nikdy se necítil tak nespokojený.

Přítel Orlando, který znal jeho souzení, mu doporučil, aby štěstí trochu pomohl.

„K čemu jsou nápoje lásky, můj drahý?“ radil mu usměvavě. „V Lisabonu žije dost žen, které se v jejich přípravě vyznají.“ A poukázal na uličky, kde bylo snadné je najít; ale Fernando nemo-

Klášter sv. Vincence v Lisabonu. Foto: archiv.

hl přenést přes srdce, že by se uchýlil k takovým prostředkům.

Jistého dne ale všechno náhle skončilo. Odhalil, že ta, kterou ctil jako svatou, se dala vtáhnout do pohoršujícího dobrodružství s jedním z jeho přátel. Ona, jejíž čistotou a nevinností byl očarován, se ukázala být nehodnou jeho lásky. Skutečnost jím tak otrásla, že v tu ránu s ní skončil jednou provždy. Současně se mu ale otevřely oči a uvědomil si stav své duše. Byl na cestě do záhuby, stal se hříčkou vášní.

V ten večer, kdy ztroskotal vysněný cit, dlouho bloumal tmavými uličkami Lisabonu, až konečně dospěl k Teju. Zde si strhl šaty z těla a ponořil se hluboko do vln, jako kdyby musel ze sebe smýt nějakou nečistotu.

Druhý den ráno, když zvon svolával k modlitbě, vstoupil do katedrály Matky Boží, poklekl na

mramorové schody před velkým oltářem a pomalu udělal slavnostní znamení kříže. Spasitelův kříž měl stát napříště mezi ním a světem. Uprostřed bouře krve, cloumající bez pomoci jeho srdcem sem a tam jako loďkou na rozběsněném moři, měl být kříž skálou spásy, jíž se chytil oběma rukama.

Mladík se odhodlal zcela zřící světa a najít klid srdce v klášteře. Otec se těmto záměrům urputně vzdíral, protože měl se svým jediným synem jiné plány. Ale Fernando prosadil svou vůli a zaklepal jednoho dne na bránu opatství svatého Vincence před hradbami města, aby poprosil o vstup do řádu augustiniánů.

Přijali jej s otevřenou náručí. Tak pokračoval v tichu klášterní cely ve svých studiích, rozhodnut od této chvíle svůj život zasvětit už jen Bohu.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

My všichni se den co den musíme obracet.

Je-li nám uložena povinnost pomáhat druhým při jejich obrácení, pak musíme totéž denně činit i ve svém vlastním životě.

Obracet sebe samého znamená opětovně v sobě probouzet milost povolání, rozjímat nezměrnou dobrotu a nekonečnou lásku Kristovu, který se ke každému jednotlivě sklonil a zavolal nás jménem a řekl „Následuj mne!“

Papež Jan Pavel II. kněžím

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace:

P. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno

Tel.: 542 215 600

E-mail: provincialat@minorite.cz

*Benedikt XVI. při generální audienci
na Popeleční středě*

Obrátit se znamená nepovažovat se za stvořitele sebe samého

Drazí bratři a sestry,

Popeleční středě, kterou dnes slavíme, je pro nás křesťany výjimečný den, charakterizovaný intenzivním duchem usebranosti a reflexe. Vydáváme se totiž na cestu postní dobou, vyznačující se nasloucháním Božímu slovu, modlitbou a pokáním. Je tvořena čtyřiceti dny, během nichž nám bude liturgie pomáhat opětovně prožít klíčové fáze tajemství spásy. Jak víme, člověk byl stvořen, aby byl přítelem Boha. Avšak hřích prarodičů narušil tento vztah důvěry a lásky a lidstvo se v důsledku toho stalo neschopným uskutečnit své původní povolání. Díky Kristově vykupitelské oběti jsme však byli vysvobozeni z moci zla: apoštol Jan píše, že Kristus se učinil obětí za naše hříchy (srv. 1 Jan 2,2), a svatý Petr dodává, že Kristus jednou vytrpěl smrt za hříchy (srv. 1 Petr 3,18).

Pokřtěný, který v Kristu zemřel hříchu, se rodí k novému životu a znovu a zadarmo je obdařen důstojností syna Božího. Proto byl v prvotním křesťanském společenství křest považován za „první vzkříšení“ (srv. Zj 20,5; Řím 6,1-11; Jan 5,25-28). Postní doba je tedy již od samého začátku prožívána jako období bezprostřední přípravy na křest, který je slavnostně udělován během velikonoční vigílie. Celá postní doba byla cestou k tomuto velkému setkání s Kristem, k tomuto ponoření v Krista a obnovení života. My už jsme pokřtěni, ale křest v našem životě velmi často není moc účinný. Proto je postní doba i pro nás opětovným

Petr našich dnů

„katechumenátem“, v němž jdeme znovu vstříc našemu křtu, abychom jej znovu objevili a hluboce prožili, abychom se znovu skutečně stali křesťany. Postní doba je tedy příležitostí k opětovné proměně v křesťany prostřednictvím soustavného procesu vnitřní změny a pokroku v poznání a v lásce Kristově. Konverze nikdy není jen jediná a navždy, ale je to proces, vnitřní cesta celého našeho života. Tento proces evangelijní konverze jistě nelze omezovat na určitou dobu během roku: je to každodenní cesta, která musí zahrnovat celé rozpětí existence, každý den našeho života. V této optice je postní doba pro každého křesťana a pro všechna církevní společenství duchovní dobou vhodnou k usilovnějšímu tréninku hledání Boha a k otevírání srdce pro Krista. Svatý Augustin kdysi řekl, že náš život je jediným cvičením touhy po přiblížení se Bohu, po získání schopnosti nechávat Boha vstupovat do našeho bytí. „Celý život horlivého křesťana – říká – je svatá touha.“ Je-li

tomu tak, jsme v postní době podněcováni ještě více k tomu, abychom vytrhali „z našich tužeb kořeny marnosti“, abychom vychovali srdce k touze, tzn. lásce k Bohu. „Bůh – říká opět sv. Augustin – tato jediná slabika je vším, po čem toužíme“ (srv. Tract. in John., 4). A doufáme, že skutečně začneme toužit po Bohu a toužit tak po pravém životě, samotné lásce a pravdě.

Jak příhodně nám potom bude znít Ježíšova pobídka, jak ji uvádí evangelista Marek: „Obrátte se a věřte v evangelium“ (srv. Mk 1,15). Upřímná touha po Bohu nás vede k odmítání zla a ke konání dobra. Tato konverze srdce je především nezasloužený dar Boha, který nás stvořil pro sebe a v Ježíši Kristu nás vykoupil: naše pravé štěstí spočívá v přebývání v něm (srv. Jan 15,3). Z tohoto důvodu on sám předchází svou milostí naši touhu a provází naše snahy o konverzi. Co je to vlastně konverze, obrácení? Obrátit se znamená hledat Boha, jít s Bohem, chápavě následovat učení jeho Syna, Ježíše Krista; obrácení není snaha o seberealizaci, protože lidské bytí není architektem vlastního věčného údělu. Nejsme to my, kdo jsme učinili sami sebe. Seberealizace je proto kontradikcí a pro nás je také něčím příliš malým. Máme vyšší určení. Mohli bychom říci, že konverze spočívá právě v tom, že se nepovažujeme za stvořitele nás samých a odhalujeme tak pravdu, že nejsme autory nás samých. Konverze spočívá v tom, že svobodně a s láskou přijímáme ve všem závislost na Bohu, našem pravém Stvořiteli, závislost na lásce. To není závislost, ale svoboda. Obrátit se pak znamená nesledovat vlastní osobní úspěch, který pomíjí, nýbrž opustit každou lidskou jistotu a jednoduše a s důvěrou následovat Pána, aby se Ježíš stal pro každého z nás, jak říkávala blahoslavená Terezie z Kalkaty, „mým vším ve všem“. Kdo se od něho nechá získat, nebojí se, že ztratí svůj život, protože on nás na kříži miloval a vydal sebe samého pro nás. Vždyť ztratíme-li z lásky svůj život, nalezneme jej.

Tuto nezměrnou lásku, kterou má Bůh k nám, jsem chtěl zdůraznit v poselství k postní době, publikovaném před několika dny, aby se křesťané

všech společenství mohli během postní doby duchovně pozastavit spolu s Marií a Janem, milovaným učedníkem, u toho, který na kříži přinesl obět svého života pro celé lidstvo (srv. Jan 19,25). Ano, draží bratři a sestry, kříž je definitivním zjevením lásky a božského milosrdenství také pro nás, muže a ženy této naší doby, příliš často roztěkanými pozemskými a chvilkovými starostmi a zájmy. Bůh je láska a jeho láska je tajemstvím našeho štěstí. Ke vstupu do tohoto tajemství však neexistuje jiná cesta než odevzdání se, darování se, cesta kříže. „Kdo chce jít za mnou – říká Pán – ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě“ (Mk 8,34). Postní liturgie nás proto vede k zamyšlení a modlitbě a vybízí nás docenit pokání a obět kvůli odmítnutí hříchu a zla a přemožení sobectví a indifferencie. Modlitba, půst a pokání, skutky lásky k bratřím se tak stávají duchovními stezkami návratu k Bohu jako odpověď na opakovaně vyzvy k obrácení, obsažené také v dnešní liturgii (srv. Jan 2,12,-13; Mt 6,16-18).

Draží bratři a sestry, kéž postní doba, kterou dnes zahajujeme strohým a výmluvným obřadem udělování popelce, je pro všechny novou zkušeností milosrdné lásky Krista, který na kříži prolil svou krev pro nás. Vstupme k němu do učení chápavě, abychom se naučili, jak darovat jeho lásku bližním, zejména těm, kteří mají soužení a trpí. To je poslání každého Kristova učedníka, ale k jeho splnění je nezbytné setrvat v naslouchání jeho Slovu a vytrvale se sytit jeho Tělem a Krví. Postní doba, která byla ve starověké Církvi obdobím křesťanské iniciace na cestě ke křtu a Eucharistii, kéž je pro nás pokřtěné dobou „eucharistickou“, během níž se horlivěji účastníme eucharistické oběti. Kéž nás Panna Maria, která po své bolestné účasti na utrpení svého Syna zakusila radost jeho vzkříšení, doprovází během této postní doby vstříc velikonočnímu tajemství, nejvyššímu zjevení lásky Boží.

Všem přeji požehnanou postní dobu!

*Přeložil Milan Glaser,
česká sekce Vatikánského rozhlasu,
<http://www.radiovaticana.cz/>*

Vyvolení Neposkvrněnou

Letošní Mezinárodní rok Rytířstva Neposkvrněné (M.I.), kdy si již po devadesáté připomínáme jeho vznik, obrací naši mysl i srdce k Neposkvrněné. Vždyť jsme Jejími rytíři, každý z nás Jí patříme, jsme Její! Ona si nás vyvolila a určila k tomu, abychom všem lidem přinášeli Její lásku i milost, jichž je prostřednicí. Je proto záhodno se nad naším životem zamyslet, přemýšlet o poslání rytíře (rytířky), o tom, jak zareagujeme na Mariin pohled plný dobroty.

AKCE A REAKCE

17. únor 1917. Řím. V ulicích Věčného města organizují zednáři mohutné anticírkevní pochody, kde s rozevlátými praporci nad hlavami oslavují nového vládce světa – satana. Otec Kolbe se stal svědkem této demonstrace děsivého pádu člověka a jeho největšího neštěstí. Velice bolestně se jej to dotklo, rozhodl se proto zorganizovat do boje síly dobra, jež podřídil Neposkvrněné Marii. Touha jeho srdce došla svého naplnění 16. 10. 1917 během setkání několika bratří minoritů, kteří se odevzdali Neposkvrněné a stali se jejími rytíři. To byl počátek Rytířstva Neposkvrněné.

OPRAVDOVÝ ZAKLADATEL M. I.

Na něco jsme však zapomněli. O. Kolbe několikrát zcela jasně říkal, že pravou zakladatelkou je Neposkvrněná, on že byl pouhým nástrojem. Rytířstvo mělo a vždy bude mít ve svém názvu slovo *Neposkvrněná*, takže rozhodující při vstupu do něj je právě odevzdání se Neposkvrněné; Rytířstvo i každý rytíř se stává osobním vlastnictvím Neposkvrněné. To je Její iniciativa, Její dílo, Její záležitost, to jsou Její misie, je to Její... láska. Ano, Rytířstvo Neposkvrněné, to je Její láska, to je láska nejmilovanější Matky ke svým dětem, které chce bohatě zahrnout svými milostmi. Aby přitáhla lidská srdce, projevuje svou lásku po všechny časy různými způsoby.

POSLÁNÍ A ÚKOL

Maria přichází k lidem se svatým růžencem (nejčastější modlitba Rytířstva) a zázračnou medailkou, jež se stala symbolem Rytířstva. Zjevuje se v Lurdech (spiritualita a teologie M.I.) a ve Fatimě (duch odevzdání se a apoštolátu M.I.). V Rytířstvu se tedy skrývá širší i hloubka Mariiny lásky k lidem, které chce získat pro Krista. Rytířstvo se zrodilo v Srdci Nejsvětější a Neposkvrněné Matky, aby mohla ještě lépe naplňovat své mateřské poslání, jež jí váže ke každému z nás. Proto nám přikazuje denně opakovat hlavní cíl našeho poslání a úkolu: „Získat celý svět pro Krista...“

Děkujeme Neposkvrněné za každé srdce, které přijalo Její mateřskou lásku a které se Jí odevzdává plně k dispozici. Přijměme Její nabídku a zvětšujme zástupy rytířů, chtějme se připodobnit prvnímu z nich – sv. Maxmiliánu.

*Pán nám zanechal pět přikázání,
jak prokazovat milosrdenství*

BUĎTE MILOSRDNÍ

BUĎTE MILOSRDNÍ, JAKO JE MILOSRDNÝ VÁŠ OTEC!

Co znamená „milosrdný“? Být milosrdný znamená být přívětivý k druhým, milý, tím, kdo umí odpouštět, kdo vidí potřeby svého bližního, kdo kolem něho nechodí lhostejně. Milosrdným je člověk soucitného srdce, protože se dokáže vcítit do situace druhého člověka. Bůh se nemusí snažit vcítit do situace člověka, protože ví, jaká je, a navíc z principu obdarovává každého svou slitovností a především nikoho nenechává bez svých darů. Takže neodmítá dávat slunce ani zlým lidem, nebere jim vzduch potřebný k dýchání, ani jejich setbu na poli neomezuje v růstu.

Máš napodobovat Boží dobrotu, která je *miloslivá*. Milosrdný Bůh nás obdarovává svou láskou tím, že nám odpouští naše hříchy. Ty máš také s láskou promíjet chyby, jimiž se na tobě provinili tvoji bližní.

Boží dobrotu je *rozlehlá*, nikoli těsná. Bůh se neomezuje na jeden skutek lásky nebo odpuštění, ale svůj milosrdný postoj k nám zachovává stále. Klidně můžeme říci, že jeho milosrdenství je nekonečné a že se nikdy nevypotřebuje ani neunaví.

Boží dobrotu je pro nás velmi *cevná*, protože nás vždycky vede k věčnému životu, který často nazýváme věčné štěstí, poněvadž tam u Boha zakusíme radost, kterou si ani neumíme představit.

Dalo by se říci, že toto je „první přikázání milosrdenství“, které nám zanechal Ježíš. Hned v dalších slovech toho stejného evangelia můžeme slyšet čtyři další přikázání (Lk 6,36-38).

NESUĎTE, A NEBUDETE SOUZENI

Copak by to mělo znamenat? Že bychom zlo nemohli nazvat zlem? Můžeme! Dokonce je naší po-

Ikona svatého Antonína, Tereza Enriques (21. stol.)

vinností rozlišovat zlo a dobro, abychom zlu sami nakonec nepodlehli. Avšak neodsuzujeme nikdy člověka, který podle našeho mínění páchá zlo, protože neznáme všechny příčiny, jež ho k tomu vedly. Možná, že nikdy žádné dobro od lidí neokusil a ani neví, jak by je měl konat, nebo se za dobré skutky stydí. Především však nikdy nikomu nepřisuzujeme zlo, když si nejsme jistí, že je spáchal, protože můžeme někomu nevinnému velmi ukřivdit. Vždyť sami bychom nechtěli, aby nás někdo nespravedlivě obviňoval.

NEZAVRHUJTE, A NEBUDETE ZAVRŽENI

Toto třetí přikázání je podobné onomu předcházejícímu. „Zavrňovat“ v naší běžné řeči znamená totéž co odsuzovat. Ale v Písmu svatém je jeho význam mnohem silnější, protože hovoří o úplném odmítnutí a smrti. Zavržen je ten, kdo je ztracen navěky, nebo ten, kdo je za svůj přečin potrestán smrtí. Bůh hned na prvních stránkách Písma svatého nedovoluje zabít Kaina, který zavraždil svého

bratra. Nosí na tváři znamení svého hříchu, ale nikdo neví, že je to hřích bratrovraždy. Bůh nikoho nezavrhuje, ale trpělivě čeká na obrácení každého hříšníka. Více, Bůh umírá za člověka, aby ho vysvobodil od věčné smrti. A když se stává jedním z nás, jako by nás prosil, abychom mu dovolili za nás umřít. Je to právě on, kdo nás učí, že druhého člověka máme přece zachraňovat, a ne odsuzováním vhadzovat do pekla.

ODPOUŠTĚJTE, A BUDE VÁM ODPUŠTĚNO

A máme zde další přikázání z oblasti milosrdenství. Když nám někdo ublíží, připomínejme si ne tak onu křivdu, jako spíše zpytujeme svědomí a připomeňme si to, čím jsme se my provinili proti Bohu a lidem. Připomínejme si dobrotu Boha, který nás netrestá pro naše viny, a uvažujme, co by nám asi udělali lidé, kdyby věděli všechno, co jsme jim učinili, co jsme o nich řekli nebo si o nich mysleli. Odpouštějme zlo na nás spáchané, odpouštějme našim bližním jejich provinění, protože sami potřebujeme odpuštění našich hříchů.

DÁVEJTE, A DOSTANETE

Tady je páté přikázání milosrdenství. Ježíš nám slibuje, že dobro námi vykonané se nám nakonec vrátí. Nejedná se zde o obchod s dobrými skutky a ani nemáme konat dobro kvůli tomu, abychom dostali odplatu, ale proto, že chceme jednat stejně jako náš nebeský Otec a jeho Syn Ježíš Kristus, který se pro naši spásu stal člověkem a umřel za nás, abychom se stali Božími dětmi. Bůh ve své spasitelné činnosti vůči nám nehledá žádný osobní zisk, ale chce nás obdarovat štěstím. Neboť, jak sám řekl, lepší je dávat než brát.

Brnaba Robak, parafráze úryvku kázání sv. Antonína na 4. neděli po Zelených svátcích

Je pokání vůbec zapotřebí?

Pokání

Pán Ježíš nehovořil o nutnosti pokání dvojsmyslně a i Neposkrvněná oznámila Bernadettě, že si přeje, aby o nezbytnosti pokání řekla lidem.

Ale jakým způsobem pokání provádět? Sice ne každého jeho povinnosti či zdravotní potíže uschopňují přijmout pokání se vši jeho přisností, ale každý přiznává, že jeho životní cesta je poseta kříží. Jejich přijetí v kajícím duchu, to je široké pole, kde je možné pokání praktikovat.

Plnění Boží vůle v každé chvíli života, a to plnění dokonalé, ve slovech, ve skutcích i v myšlení znamená i zříkat se toho, co se nám osobně v danou chvíli jeví jako mnohem příjemnější. A tato studnice pokání je bezedná.

Pán Ježíš nás ovšem upozorňuje, abychom při pokání nebyli smutní (srov. Mt 6,16), aby naše pokání pramenilo v lásce. Duše, která Boha miluje, Mu touží dělat radost vždy, v každou chvíli, každým tlhnutím své mysli, každým slovem či skutkem, vším svým jednáním, celým svým bytím. Když se jí naskytne možnost obětovat něco pro Boha, je šťastná, že tak může podat důkaz nezištnosti své lásky. Proto světci tak dychtili po obětech, křížích - dávali tak svědectví, že jejich láska je čistá. Ty navíc jejich lásku pročišťovaly a odstraňovaly z ní vše, co té lásce odporovalo.

Kát se můžeme tedy všichni, bez ohledu na zdravotní stav, druh vykonávané práce či občanské povinnosti - můžeme se kát v každé chvíli svého života. A můžeme se kát s láskou.

sv. Maxmilián

JENÍKOV – ADOPTOVANÁ FARNOST A POUTNÍ MÍSTO

V pohraničí naší země, ale i jinde, existují farnosti, které jsou už téměř mrtvé. Dříve to byly vzkvétající církevní obce, ale dnes je situace úplně jiná.

Chci se zmínit o jedné takové farnosti, do které jsme se přímo zamilovali a kterou jsme si adoptovali. Jedná se o farnost Jeníkov v severních Čechách u Duchcova. V době, kdy jsme se o ni začali zajímat, už byla úplně mrtvá. To znamená, že se neslavily nedělní bohoslužby (vůbec žádné bohoslužby se nekonaly ani ve všední den). Do farního kostela, který byl po několika vloupáních téměř úplně vykraden, včetně vypáčeného svatostánku, zatékalo. Ve dvou dalších obcích, které do jeníkovské farnosti patří – v Hudcově a Oldřichově – byly už před časem zbourané kaple. Ve třetí obci v této farnosti v Lahošti pamětníci vzpomněli, že v kapli, která dříve bývala krásná, byla zřejmě poslední mše svatá sloužena někdy před zhruba třiceti lety. Podle toho také ona kaple vypadala.

Záměr pomoci mrtvé farnosti, v srdci nás kněží z FAYTMu doutnal už od dob našich studií v Litoměřicích, kdy jsme při nedělních vycházkách mohli navštívit i jiné obdobně zdevastované farnosti. Po dohodě s představenými našeho Biskupství brněnského a litoměřického jsme výpomoc v této pusté farnosti začali po Velikonocích v roce 1999.

Nejprve jsme věnovali pozornost faře, aby se na ní dalo bydlet alespoň v trochu lidských podmínkách. Nastěhovaly se tam dvě naše katechetky a začaly se věnovat dětem a těm, se kterými se jim podařilo navázat kontakt. Začátky byly krušné. Nejen, že zájem o naši misijní činnost byl téměř u nuly, ale problémů k řešení bylo víc, než jsme si původně mysleli. Přesto však se našli i lidé, kteří po určité době zjistili, že křesťanské hodnoty, se kterými přicházíme, jsou jim blízké.

Trvalo dost dlouho, než jsme se poučili, že v Jeníkově jsme úplně v jiném prostředí, než z kterého vycházíme. Faktory, které ovlivňují tamější mentalitu, byly pro nás do jisté míry zcela nové. Zvlášť nás překvapila velká uzavřenost obyvatel této farnosti vůči sobě navzájem. Divili jsme se vysokým zdem kolem domů. Překvapovali nás velcí a ostří psi, které měli ve větším počtu téměř všude, důmyslné zámky a bezpečnostní zařízení a neobvykle tvrdý slovník, který byl použit hned při prvním setkání. Časem jsme však pochopili. Toto prostředí, které je stále ještě

Foto: Jg-

Farní kostel sv. Petra a Pavla v Jeníkově, též poutní místo k Panně Marii – Matce Důvěry

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ JENÍKOVSKÉ – MATCE DŮVĚRY

Maria, Matko Důvěry, Tys neochvějně spoléhala na Boží lásku i v nejtěžších zkouškách svého života, když jsi pocítovala nebezpečí, bezmocnost a osamocenosť a tím jsi dala Pánu příležitost, aby na Tobě vykonal veliké věci.

Od Tebe se chceme učit opravdově důvěřovat našemu Bohu a tak jako Ty ho vytrvale milovat za všech okolností a odevzdaně s radostí přijímat jeho vůli, i kdyby měnila naše plány a byla pro nás těžká.

Maria, Tvé přímlyvě svěřujeme spásu svou a svých bližních a všechny své pozemské úmysly a starosti, ať i skrze nás může být oslaven náš Pán. Amen.

*Imprimatur: Mons.ThDr. Josef Koukl,
22. 5.02, č.j. 652/02*

dost intenzivně poznamenáno odsunem bývalých obyvatel německého původu, je zatíženo mnoha problémy. Vysoká nezaměstnanost, neobvyklá kriminalita, vyšší procento rómského obyvatelstva a k tomu i část „bělochů“, kteří žijí v tom špatném slova smyslu rómským stylem života, prostituce v okolí silnice E 55 a navíc všude poznatelný bezbožný styl života. Z našeho pohledu jsme našli to nejlepší, co jsme potřebovali. Totiž ideálně mrtvou farnost. Ale i v ní mnoho lidí s dobrým srdcem a nesmrteľnou duší...

Bryz jsme zakusili, že se nelze jen spoléhat na naše aktivity a promyšlené programy pro zdejší obyvatele. Víc než kdekoliv jinde vnímáme, že je třeba intenzivní modlitba. A v jeníkovském kostele se modlí krásně.

A jak vypadá situace v jeníkovské farnosti po osmi letech od adopce? Nezměnilo se sice mnoho, ale něco už vidět je. Duchovním správcem je excurrento náš kaplan z Vranova nad Dyjí o. Nik,

Foto:FATYMu

Páter Marek se těší z nového ornátu, který vlastnoručně ušily místní ženy.

kterého místní znají nejen ze zpravodaje, který čtyřikrát ročně dodáváme osobně do všech domácností farnosti, ale i díky osobním setkáním při různých příležitostech.

Z hmotných věcí, které vidíme pouze jako prostředek, a ne cíl naší družby, nám největší radost dělá skutečnost, že se podařilo opravit kapli v Lahošti. Vždy když přijede někdo z nás kněží z jižní Moravy na krátkou návštěvu do Jeníkova (jezdíváme pravidelně jednou za týden až čtrnáct dnů), míváme mši svatou v lahoštské kapli. Scházívá se nás tam 12 – 25.

Kdykoliv zavítám do Lahoště, bývám překvapen, protože skupinka místních křesťanů o svůj Boží dům skutečně s láskou pečuje. Nejenže jejich zásluhou byla tato zdevasťovaná kaple obnovená, ale postupně je kráslen i její interier a stále více se stává místem modlitby. Zbožné ženy dokonce vlastnoručně vyšily i několik obrazů, které jsou v kapli umístěny. Při mé poslední návštěvě koncem února 2007 jsem byl překvapen, protože přinesly své největší dílo: nový, krásný, bílý, bohatě vyšitý ornát, který se bude v kapli používat pro slavnostní příležitosti.

V Jeníkově celých osm let bojujeme s opravou střechy kostela. Nejprve jsme opravili jen místa, kterými zatékalo. Vzhledem k silným větrům, které v Podkrušnohoří bývají, jsme se však před několika lety rozhodli pro novou střechu. Oprava jde velmi pomalu – kostel je veliký a peníze se nám shánějí poměrně těžce. Přestože jsme už do opravy střechy investovali víc než 700 000,- Kč, jsou hotové teprve první dvě pětiny. Sprádáme sny, jak časem opravit celý kostel svatého Petra a Pavla, faru a kapli svaté Anny, která stojí před farou. Rádi bychom, aby celý tento areál mohl být centrem duchovní obnovy pro širší jeníkovské okolí. Naštěstí na tom, zda jsou budovy opraveny ve standardním stavu, nezáleží naše misijní činnost. Fara se i tak stává místem setkání dětí, mládeže i řady jiných lidí nejen z jeníkovské farnosti, ale i z okolí. Vždy máme velkou radost, když někdo nový může – třeba i po dlouhé době – začít přistupovat ke svátostem. Jsme rádi, když se lidé zajímají o víru a těší nás, když se najdou ti, kteří jsou ochotní pomoci s různými akcemi, které pro jeníkovskou farnost konáme. Vše jde sice dost pomalu, ale zdá se, že je to přirozený růst tak, jako v přírodě. Do jisté míry se daří naplňovat i náš původní záměr, a to spolupracovat na družbě mezi těmi, kdo patří do jeníkovské farnosti a lidmi, co patří do farností na jižní Moravě.

Skupinky dětí, mládeže, někdy i dospělých přijíždějí na různé pobyty k nám do oblasti FATYMu. Často jsou

překvapení pěkným přijetím a pohostinností našich farníků. Zažívají ovzduší křesťanských rodin, poznávají něco, s čím se nikdy předtím nesetkali. Vznikají různá přátelství, která i přes vzdálenost 300 km jsou oživována častějšími kontakty. Naopak i lidé z jižní Moravy přijíždějí do Jeníkova. Někteří chtějí jen vidět onen pověstný Jeníkov, jiní jedou na návštěvu konkrétních známých a další jedou pomoci anebo se modlit do jeníkovského chrámu. Na začátku jsme měli mírné obavy, zda nebude vzdálenost tří set kilometrů na překážku. S odstupem času vidíme, že lidem dnešní doby toto nečiní problém. Máme i mnoho pěkných zážitků z cest, které trávíme se svými farníky z jihu nebo ze severu na trase mezi Vranovem nad Dyjí a Jeníkovem.

Už v roce 2000 objevil otec Pavel Zahradníček skutečnost, že jeníkovský kostel býval Mariánským poutním místem. Dokonce se podařilo v archivu v Teplicích nalézt a přeložit knihu, ve které je zaznamenáno mnoho konkrétních vyslyšení a uzdravení u Panny Marie Jeníkovské. Obraz Panny Marie Jeníkovské se však najít nepodařilo. Buď ho někdo moc dobře schoval, anebo si jej někdo neoprávněně přivlastnil. Přivezli jsme však do Jeníkova obraz jiný, který nám pro tento účel věnoval náš pan děkan otec Jindřich Bartoš ze Znojma. Umístili jsme jej v kos-

Foto: jg-

Opravená kaple v Lahošti, nyní se zde koná mše svatá minimálně každé dva týdny.

FATYM (zkratka slov *farní tým*)

vznikl před 11 lety. Jedná se o společenství katolických kněží, jáhnů a laických spolupracovníků, kteří se starají o 17 farností v okolí Znojma a Vranovské přehrady. FATYM se též aktivně zapojuje do hledání nových cest v oblasti evangelizace. FATYM se zaměřuje především na to, co je z pohledu Církve důležité, ale čemu není věnována přiměřená pozornost. Díky mnoha nezištným a obětavým spolupracovníkům se může FATYM věnovat například tiskovému apoštolátu (za výrobní cenu šíří čtivé a duchovně přínosné brožurky), pořádání pěších poutí (na Velehrad, do Jeníkova, do Kostelního Vydří), Lidovým misiím ve farnostech, vlastní internetové křesťanské televizi www.TV-MIS.cz, adoptované farnosti v severních Čechách, iniciativě Čistá láska a i některým jiným dalším aktivitám.

Více na www.fatym.com,
číslo účtu pro Jeníkov: 184058097/0300

tele v Jeníkově. Bolestně Panně Marii na tomto obraze jsme dali titul Matka Důvěry. Pan biskup Josef Koukl nám v roce 2002 schválil modlitbu k Panně Marii - Matce Důvěry. Lidé opět na toto místo přicházejí a modlí se k Panně Marii. Za tu dobu již máme hlášeno několik nových vyslyšení, která si co do velikosti nic nezadají s oním množstvím vyslyšení dřívějších.

Už po několikáté se podařilo uspořádat podzimní autobusovou moravskou pouť do Jeníkova. Je to vždy povzbudivé, když se jeníkovský kostel zaplní domácími i poutníky. Tímto zveme i čtenáře Immaculaty, aby se vypravili do Jeníkova v sobotu 22. září na letošní Moravskou pouť.

V květnu chystáme třetí pěší pouť z Prahy do Jeníkova. Vycházíme od katedrály svatého Víta ve středu 16. 5. v sedm hodin večer. První zastávku máme v klášteře na Strahově, kde přenocujeme. Odtud půjde-

me krásnou českou krajinou kolem hory Říp přes České středohoří až do Jeníkova, kam dorazíme v neděli kolem poledne a budeme slavit spolu s místními nedělní bohoslužbu. Cestou nocujeme ve vlastních spacácích v kulturních domech, na faře a jednou v tělocvičně.

Závěrem dodávám, že družba s Jeníkovem, podobně jako mnohé jiné, žije díky několika nadšencům, kteří stále ožívují tuto ideu. Je pravda, že z Jeníkova se nestala živá farnost, ale také je pravda, že se

již mnohé díky takovému družbě podařilo ovlivnit k dobrému. Někteří z nás v této souvislosti zažili obrovské Boží požehnání. Chceme tedy povzbudit ty, kteří vnímají, že by mohli pomoci v jiné farnosti, aby se nebáli a neváhali. A pokud by někdo byl ochoten jakýmkoliv způsobem pomoci družbě FATYMu s Jeníkovem, budeme za to velmi vděční. Někdy se totiž dostáváme do situací, kdy už nám takřkajíc dochází dech. Ale s pomocí Boží stále vnímáme smysluplnost této naší misie. Jsme vděční Pánu Bohu, představeným i spolupracovníkům a dobrodincům, že se jí můžeme věnovat.

P. Marek Dunda

LÁSKA JE KLADIVEM DUCHA

Tim Guénard, bývalý francouzský mistr v boxu, měl těžký život. Matka ho jako tříletého opustila a utekla za milencem. Jeho výchovy se ujal otec, surovec a alkoholik. Často jej krutě týral. Malý Tim to nevydržel a ještě jako dítě utekl z domu. Žil na ulici a dostal se do party mladých zločinců, hnán jedinou myšlenkou: pomstít se otci. Když zjistil, že má velkou fyzickou sílu a obratnost, přihlásil do kurzu boxu, kde se mu podařilo vypracovat se až na mistra Francie. Přitom ale stále udržoval kontakty s podsvětím.

Ke zlomu v jeho životě však došlo poté, co chtěl spolu s ostatními vyloupit jednu banku. Říká o tom: „Když jsem šel do akce, potkal jsem na nádraží jednoho otce, jak čeká na syna. Když se objevil, otec ho k sobě přitulil a zašeptal: Jsem na tebe hrdý. To mne tak vnitřně rozložilo, že jsem zapomněl na banku. Aby člověk mohl začít milovat, musí se nejdříve setkat s rodinami, které se milují. Tady nastal v mém životě zásadní a rozhodující zlom.“

Tim začal číst bibli a navštěvovat kostely. Hovořil i s několika kněžími o svém životě. Nakonec se dostal až ke komunitě Archa, jež se zabývá péčí o duševně nemocné a lidi na okraji společnosti. Tam přijal katolickou víru, odpustil svým rodičům a začal žít úplně novým životem. Stýkal se i s významnou mystičkou 60. a 70. let Martou Robinovou. Oženil se a dnes žije s manželkou a čtyřmi dětmi nedaleko Lurd. Má harmonické manželství a šťastnou rodinu. Věnuje se charitativní práci a vydává svědectví jednotlivcům i médiím o svém podivuhodném obrácení. Věřil, že je to dílo Boží a že se ho dotkla ruka Páně. Zdůrazňuje především úžasnou sílu praktikované lásky, zejména lásky v rodině. Její příklad působí mnohem účinněji než jakákoliv slova. „Láska je kladivem ducha,“ říká.

Podle GN 24/2006 -rm-

JAK EVANGELIZOVAT NEVĚŘÍCÍ?

My, čeští katolíci, žijeme jako menšina v prostředí, které je křesťanství naprosto odcizené. To je realita, kterou nezbyvá než uznat. Jenže uznat neznamená smířit se. Pán Ježíš nás právě sem postavil, abychom Mu vydávali svědectví a získávali vyznavače. Jeho slova „Jděte do celého světa a učte všechny národy...“, „Kdo mne vyzná před lidmi, toho vyznám i já před svým nebeským Otcem...“, „Co jste slyšeli ve tmě, hlásejte na střeších...“ a řada jiných výroků mluví jasnou řečí.

My jsme jí ale nedbali. Podlehli jsme osvícensko-liberální ideologii, která hlásá pravý opak nauky Ježíše Krista: Náboženství je prý ryze soukromou věcí člověka, a proto jakákoliv evangelizace, jakákoliv snaha přesvědčit druhé, aby v Krista uvěřili a zachránili svou duši, je „netolerantní“ a „omezujee lidskou svobodu“. Lze se potom divit, když statistiky nejen u nás, ale téměř v celé Evropě nevykazují přírůstek praktických katolíků, ale naopak jejich úbytek?

Hlásat Krista světu, což by mělo být hlavním posláním každého katolického křesťana, je naším základním nedostatkem. Za komunismu jsme se se svojí vírou skrývali, protože nám hrozilo pronásledování. Dnes se skrýváme dál, protože se bojíme pohrdání, posměchu a ústrků od světa, propadlého konzumnímu materialismu. Pak je ale logické, že naše kostely se vyprazdňují.

Není jiné cesty ke změně než následovat Kristovu výzvu k evangelizaci toho prostředí, do něhož nás postavil. Jak to ale provést, jak si počínat? Chodit jako jehovisté nebo mormoni od domu k domu a vnucovat každému diskuzi o Ježíši a Církvi? Nedá se upřít, že oni s tím určité úspěchy mají, jenže je otázka, v jaké kvalitě a na jak dlouho. Katolík nemůže přijmout žádnou formu evangelizace, která nabízí víru jako zboží a její hlásání jako reklamu na ně. Víra je poznání, že v Ježíši Kristu a Jeho nauce spočívá pravda a že On je pro mne nejdražší bytostí, která mne milovala tak, jako nikdo jiný, protože za mne vykřácela na Kalvárii. Toto nejhlubší přátelství s Kristem zprostředko-

Foto: Igr

vat druhým – to je pravá evangelizace: nabídka Ježíšovy lásky těm, kteří Ho dosud nepoznali.

Metodika k tomu je velmi jednoduchá. Písmo sv. nezná nic lepšího než svědectví jasným slovem a dobrým příkladem života. To je třeba praktikovat tam, kde žijí a působím. Někteří katolíci si ale bohužel pletou svědectví s agitací. Naším úkolem je svědčit, nikoli agitovat, což je podstatný rozdíl. Agitace je určena k získávání nových členů nějakého spolku nebo politické strany, svědectví pro Krista a jeho Církev naproti tomu si klade za cíl vzbudit v lidském nitru to nejušlechtlejší smýšlení – to jest zamilovat si Božského Spasitele a pocítit vděčnost za to, co pro mne, hříšného člověka, udělal. Jestliže tedy jistí katolíci při každé příležitosti druhým lidem deklamují o potřebě „chodit do kostela“ a „hustit“ do nich katechismus, aniž berou v úvahu, že k tomu není vhodná příležitost, neboť jejich protějšky jsou myšlenkami úplně jinde, tak nesvědčí, nýbrž agitují. Jejich nepřilíhš ochotní posluchači to také jako agitaci chápou a kategoriicky odmítají (pokud je předem „někam“ nepošlou).

Pravá evangelizace vypadá zcela jinak. Každý z českých katolíků se denně stýká s nevěřícími, ať už v rodinném prostředí (což jsou stále častější případy), v zaměstnání, v rámci sousedských vztahů, zájmové činnosti apod. Tady na prvním místě musí stát vlídnost, vstřícnost, ochota naslouchat druhému a pochopit ho v jeho běžných lidských strastech i radostech. Sv. Pavel nabádá „radovat se s radujícími a plakat s plačícími“. Bez tohoto prostého a přirozeného lidského pochopení druhých a vcítění se do jejich problémů nelze svědčit o Ježíši Kristu. Teprve v průběhu takového přátelského rozhovoru na běžná lidská témata je na místě vydat svědectví o své víře. Příklad: Někdo si stěžuje na své zdravotní problémy, já mu dám najevo lidskou spoluúčasť a pochopení, přitom ale neopomenu zcela přirozeně a bez nucení říci, že své nemoci a neuhý sčvrhání Kristu a jak mi to pomáhá. Podobně když někdo z nevěřících, s nimiž jsem v kontaktu, si vyleje v rozhovoru se mnou srdce z radosti nad studijním nebo profesním úspěchem svým nebo svých dětí, budu tuto radost s ním zcela lidsky sdílet a konverzovat na jeho téma, přidám ale jako doušku sdělení, jak já kdysi v podobné situaci jsem si uvědomil, že za svůj úspěch vděčím hlavně Pánu na nebesích. Takové zmínky a poznámky, jimiž jasně řeknu, kdo jsem a za kým jdu, lze vložit zcela nenásilně a bez křeče do každého rozhovoru na jakékoliv téma.

Toto je teprve svědectví. Vydávat je není jen ctnost, ale přímo povinnost. Nevěřící z mého okolí musí vědět, že jsem katolický křesťan. Když vědí, to plně stačí a „na tahu jsou oni“. Buď projeví zájem o hlubší rozhovor na náboženské téma, nebo ne. Když ne, nic nebudu vnucovat, ale o to intenzivněji se začnu za ně modlit a budu se k nim chovat stále přátelsky a přívětivě. Přitom je ale nezbytná druhá podmínka: dobrý příklad osobního života. Každý máme své hříchy, ale jestliže mé okolí ví, že jsem věřící a chodím do kostela, přitom ale udržuji mimomanželský poměr, podvídám, rozkrádám, pomlouvám, terorizuji druhé (např. v zaměstnání) nebo se nechovám v lidských vztazích fair, tak si mohu být jist, že má víra nikoho neosloví.

Současný liberální neomodernismus, který bohužel pronikl hluboko do Církve, infikoval katolíky falešným a zhoubným názorem, že je třeba „při-

způsobit se světu“, tj. svému okolí. Jenže jak má být nevěřící osloven, když vidí, že jeho věřící příbuzný, souseď, spolupracovník, spoluhráč v tenisu apod. se od něj liší pouze v tom, že chodí v neděli do kostela? Jinak tuneluje, lže, smilní a dělá podrazy stejně jako on. V tom se máme „přizpůsobit“? Prvotní Církev zdůrazňovala úplně opačný postoj – stačí si přečíst list Diognetovi nebo Tertullianovu Apologii: nebát se dát jasně najevo svoji odlišnost, tj. nechodit na gladiátorské zápasy, kde se prolévá nevinná krev, být věrný manželskému partnerovi, chovat se lidsky k otrokům a nedělat rozdílu mezi nimi a svobodnými a nepřinášet oběti pohanským bohům. Výsledky se dostavily. Navzdory krvavému pronásledování počet katolických křesťanů systematicky vzrůstal, až ve 4. stol. dosáhl takového množství, že bylo nutno s nimi počítat.

Tentýž postoj „nepřizpůsobení se“ platí i dnes, má-li být evangelizace úspěšná. Za současného mravního marasmu nestačí jenom být manželskému partnerovi věrný, nejtít na potrat, nepoužívat antikoncepci, nekupovat pornografii, nepodvádět a netunelovat. Je třeba také ozývat se proti těmto zločinům moderní bezbožecké civilizace všude, kde mám možnost. I v osobních rozhovorech s nevěřícími, přijde-li na to řeč, je mým vznešeným posláním katolíka a zároveň mou povinností obhájit křesťanské mravní hodnoty, které vyplývají z přirozeného mravního zákona. Zde je třeba počítat s tím, že budu kategoricky odmítnut. Nevadí. Přirozený mravní zákon je vložen hluboko do lidského srdce. Mezi našimi nevěřícími spoluobčany je řada lidí slušných, kteří sice s námi nesouhlasí a dávají to jasně najevo, ale přece jen se zamyslí a začne jim leccos „vrtat v hlavě“. Budou si klást otázku, jak je možné, že jsou zde takoví „exoti“, věřící katolíci, kteří „dokonce“ odmítají mimomanželský poměr, antikoncepci, potrat a registrované partnerství homosexuálů? Proč? Co je za tím? Jakmile se takto začnou ve svém nitru tázat, jsou na dobré cestě. Neznamená to samozřejmě, že hned zítra konvertují, ale vydrží-li v tomto svém tázání a přemýšlení, kdo ví, co bude s nimi za pár roků... Zvláště když tomu pomůžeme modlitbou za obrácení.

TROCHU APOLOGIE (17): CÍRKEV...

...NOVÁ FAKTA O GIORDANU BRUNOVI

Obvyklým námětem protikatolické propagandy je upálení na hranici italského filozofa-panteisty Giordana Bruna r. 1600. Italská zednářská vláda mu postavila r. 1900 v Římě na Campo dei Fiori (náměstí Květů) pomník a učinila z něj symbol proticírkevního boje. Aniž bychom chtěli ospravedlňovat krutý trest smrti pro Bruna, je třeba mít na paměti, že tento muž nebyl v žádném případě světec a mučedník. Americký historik John Bossy vydal již před léty publikaci o tomto bývalém mnichovi dominikánského řádu, kde shromáždil všechna dostupná fakta. Ta vůbec nesvědčí o jeho mravních kvalitách, spíš naopak. Historická realita je taková, že Giordano Bruno se dopouštěl kriminálních zločinů jako vrah a také jako agent a konfident cizí mocnosti.

Narodil se r. 1548 v Nole u Neapole. Jako 15 letý vstoupil r. 1563 do dominikánského řádu, kde brzy proslul jako „enfant terrible“ pro svoji totální neochotu podrobovat se příkazům a rozhodnutím. Odmítal např. mít ve své cele obrazy svatých a popřel také některá dogmata. Přesto však nakonec dosáhl kněžského svěcení a doktorátu teologie. Dominikánský řád proti němu vedl r. 1576 proces kvůli herezi, Bruno však opustil svůj konvent v Římě a uprchl z italského území. Když mu v tom chtěl převor kláštera zabránit, zavraždil jej a hodil do Tibery, jak uvádějí svorně Konrád Kubeš ve své Apogetické abecedě (heslo: Bruno) i John Bossy. Za tento delikt, jednoznačně kriminálního charakteru, byl hledán církevní inkvizicí i světskými soudy po celé Evropě.

Uchýlil se, po kratším pobytu v severní Itálii, do Ženevy, centra kalvínského protestantismu. Tam ale vyvolal pobouření svými názory, jež přesahovaly samotné hranice křesťanství. Bruno např. hovořil o Ježíši jako o „velkém filozofovi“ a od-

mítal Jeho Božství i záranky. To bylo nepřijatelné i pro kalvínskou Ženevu, neboť protestantský reformátor Jan Kalvín plně akceptoval nauku o Boží Trojici a Božím synovství Ježíše Krista. Brunovi hrozilo zatčení, uprchl proto do Francie, kde získal přízeň krále Jindřicha III., jenž ho r. 1583 pověřil, aby vyučoval filozofii na Collège de France v Paříži. V doprovodu královského vyslance se krátce nato vydal do Anglie, kde delší dobu zůstal.

Anglickou královnu Alžbětu I. si naklonil svým spisem „O hrdinských vášních“, který jí také věnoval. Zde obhajuje hříchy proti 6. přikázání a odmítá katolickou morální nauku, která přikazuje bojovat proti pokušení. Královna Alžběta, jež nežila pohlavně mravně, nacházela v Brunově spisu obhajobu své pochybné morálky, proto mu projevovovala vöndstrannou přízeň. Bruno učil na školách v Londýně a diskutoval s profesory univerzity v Oxfordu. V Anglii také napsal téměř všechny své spisy, z nichž nejznámější jsou „O příčině, principu a jednotě“, „Večeře Popeleční středy“

a „Vyhnaní triumfující bestie“. Hlásá tzv. naturalistickou filozofii, to znamená, že Bůh a příroda jsou jedno a totéž. Osobní Bůh jako rozumová bytost v Brunově pojetí neexistuje, pouze jako osobní vnitřní síla světa a vesmíru. Bruno je hlasatelem panteismu, to znamená světového názoru, že Bůh není nad světem, vesmírem a člověkem jako Stvořitel, ale uvnitř jako jakási vesmírná duše. Bruno též jako první hlásal teorii o nadčlověku, jenž se prý musí prosadit násilím a krutostí. Tyto názory v 19. století převzali Friedrich Nietzsche a od něj potom šéfidolog německého nacismu Alfred Rosenberg. Bruna se dovolával i šéfidolog italského fašismu Giovanni Gentile. Zarážející je přitom arogance, s jakou Bruno vystupoval. Jeho spisy jsou plny netolerance a nadávek vůči všem, s jejichž názory nesouhlasil. Při disputaci v Oxfordu vyvolal obrovskou bouři nevole, protože své oponenty urážel a zesměšňoval. Nemusel se však obávat postihu, protože nad ním držela ochrannou ruku samotná královna Alžběta.

To nebylo náhodou. Alžběta krvavě pronásledovala katolíky, kteří se odmítli vzdát své víry. Tisíce jich skončily na popravištích, kněží, působící v zemi ilegálně a tajně vysluhující svátosti, bývali většinou zabíjeni nelidským způsobem: čtvrcením, páráním břicha, ubíjením holí apod. Oběťmi Alžbětiny hrůzné perzekuce katolíků se stali i jezuité sv. Edmund Campion a sv. John Ogilvie, kteří studovali a získali formaci v jezuitské koleji v Brně, odkud byli tajně posláni do Anglie.

V katolické Evropě existovala řada center, kde byli připravováni mladí kněží-misionáři pro ilegální pastorační práci mezi katolíky v Anglii. Nejznámější jsou Řím, ve Francii potom Remeš a Douai. Královnin první ministr a organizátor protikatolického teroru lord Francis Walsingham potřeboval informace, kdy, z kterého místa a kolik katolických duchovních odplulo na britské ostrovy. K tomu ovšem byl nezbytný agent-informátor. Toho našel právě v Brunovi. Bossy zveřejnil ve svém spise doklady, že Bruno byl Walsinghamem a jeho tajnou rozvědkou přímo úkolován k cestám do zahraničí, k navazování kontaktů a k podávání zpráv, kdy a kde se vylodí v Anglii kolik kněží, takže Walsinghamova policie je mohla okamžitě

zatknout, uvěznit a později popravit. Bruno pronikal jako agent i do prostředí anglických katolíků, žijících v ilegalitě a podával o nich informace. Ti byli potom zatýkáni, mučeni a popraveni. Dokumenty o tomto Brunově udavačství existují z let 1583-5. Tuto skutečnost potvrzuje i francouzský vyslanec v Anglii Michel de Castelnau, jenž se stává nakonec informátorem inkvizice o Brunově pohybu po Evropě. Bruno po r. 1585 z neznámých důvodů opouští Anglii. Působí nejprve ve Frankfurtu nad Mohanem, odkud se přesouvá do severní Itálie. R. 1592 byl zatčen inkvizicí v Benátkách a dopraven do Říma.

Hlavní bod obžaloby tohoto odpadlého dominikána směřoval k jeho kacířství, dále pak k okultismu a magii, čemuž se Bruno čile věnoval. Inkvizice to pokládala za příčinu všech jeho dalších deliktů. Brunův proces trval 8 let, inkvizice se neustále snažila přimět Bruna k odvolání panteistických bludů. Členem tribunálu, jenž Bruna vyšetřoval, byl jistou dobu i církevní učitel kardinál

sv. Robert Bellarmin. Po marné snaze dosáhnout toho, aby se Bruno zřekl herezí a magie, vydala jej inkvizice r. 1600 světským úřadům k upálení na hranici. Papež svatého života Klement VIII. by mu pravděpodobně udělil milost, kdyby Bruno o ni požádal. Ten to ale ve své pyšné zatvrzelosti neučinil. Po Brunově smrti se papež Klement celou noc modlil na posvátných schodech naproti Lateránské bazilice za spásu jeho duše. Brunovo upálení bylo poslední popravou kacíře v papežském Římě.

Taková je pravda o Giordanu Brunovi. Protikateolická propaganda tvrdí, že byl upálen proto, poněvadž hájil Koperníkovu teorii o Slunci jako středu vesmíru. Bruno ji skutečně zastával, avšak nebyl souzen za to, že ji bránil, ale za to, že se jí dovolával v souvislosti s panteistickými bludy, které hlásal. Objektivně je třeba konstatovat, že Bruno by se za to, co všechno napáchal,

octl i v současné době i v té nejcivilizovanější zemi před soudem a nevyvázl by bez trestu. Proto nelze mít římské inkvizici za zlé, že jej soudila a odsoudila. Je nutno odmítnout samozřejmý fakt, že byl souzen a popraven hlavně za své přesvědčení, byť zvrácené, nelze však říci, že před soud nepatřil a žádný trest nezasluhoval. Fakta, zveřejněná Bossym, svědčí jasně o opaku. Jestliže tedy protikateolická propaganda, ať už liberální nebo komunistická, vynáší Bruna jako údajného „mučedníka“ inkvizice a oběť „církvního tmářství“, a dokonce mu staví pomníky, tak je třeba bez jakéhokoliv přehánění namítnout, že se zastává a uctívá kriminálního zločince, vraha a konfidenta, jenž má na svědomí vraždu svého řeholního představeného a životy desítek anglických katolických kněží a laiků, které za Alžbětina krvavého pronásledování udal.

Radomír Malý

PÁN MŮJ A BŮH MŮJ

To je ale nevěřící Tomáš! – říkáme tu ironicky, tu nedůtklivě, setkáme-li se s člověkem, který tvrdošijně odmítá uvěřit naprosto zřejmé a nepochybnitelné skutečnosti. Kořeny tohoto konstatování mají svůj původ už v časech Kristových. Když se po svém zmrtvýchvstání ukázal svým učedníkům, Tomáš byl zrovna někde pryč. Aby v Jeho zmrtvýchvstání uvěřil, musel se o tom přesvědčit osobním setkáním se svým Mistrem. Evangelista Jan tuto scénu popisuje velmi barvitě, jako by chtěl všem pochybovačům až do nejvzdálenější budoucnosti ukázat Boží moc.

Tomášova nedůvěra bila v sousedství Ježíšova zmrtvýchvstání do očí. Někdo může říct, že byla i pohoršující či hodná soucitu, tak jako je hodný soucitu každý, kdo ztrácí drahocenný Boží dar, jímž je víra. Od samého počátku církve v ní měli místo ti, kteří nějakým způsobem nevěřili. Ať už to byli ti, co to dávali najevo zcela nepokrytě, tj.

původci herezí nebo mnohem početnější zástupy těch, v nichž víra nikdy opravdu nežila, lidí vlašných ve víře.

Že by snad věřící nikdy neměli s vírou potíže či pochybnosti ohledně ní? Právě naopak, v každém z nás něco z „nevěřícího Tomáše“ je. Důvody bývají různé. Nelze je všechny vyjmenovat, jelikož co člověk, to jeho vlastní druh nevíry, k nejčastějším však bezesporu patří tyto: nedostatečné vzdělání ve víře, silný vliv lidí, či dokonce prostředí, jež snižují hodnoty života, činnost a hesla rozličných sekt. Náboženskou lhostejnost, nedůvěru, destrukci morálních pilířů v lidské duši působí pornografické časopisy, knihy, špatné filmy plné násilí a v neposlední řadě i opilství. To vede k zániku a ke znevážení veškerých autorit i autority nejvyšší – samotného Boha. Jsou i takoví, kteří sebe sama považují za věřící a zapominají přitom na to, že v církvi jsou i takové skutečnosti jako svátosti, modlitba, Eucharistie. Odmítají přijmout povinnost, jež z přináležitosti k církvi vyplývají. Zvykli si na život bez Boha a zdá se jim, že i On zapomněl na ně. Jenže dříve nebo později přijde ta chvíle, kdy si Bůh každého najde – nedojde-li předtím k tomu, že něco člověka přitáhne k Němu. Životní

zkoušky, nemoc, potažmo utrpení často člověka k Bohu přitáhnou zpět. Aby se jedinec mohl k Bohu, který čeká na každého, vrátit, musí toužit po jeho přítomnosti. Je třeba dobré vůle.

Zmiňovaný apoštol klade Kristu z lidského hlediska přemrštěný požadavek: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím“ (J 20,25). Ale není to pouhá podmínka, ale i dychtivá touha, aby to byla pravda. Svatý Tomáš kolem sebe nešíří atmosféru nedůvěry; ostatní učedníci již věří, on by chtěl věřit rovněž, ale jde mu to ztuha. A tak se spolu s ostatními modlí za milost opravdové víry a jeho modlitby nezůstanou nevyšlyšeny. Dospěl ve víře a poté, co po osmi dnech spatřil Pána, zvolal v radostném vzrušení: „Pán můj a Bůh můj!“ a zmrtvýchvstalý Kristus mu pravil: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili“ (J 20,29).

Tomášova slova „Pán můj a Bůh můj“ jsou nejkratším, ale dozajista nejpůvabnějším vyznáním víry, a též příkladem k následování pro lidi nestálé ve své víře, ve svých názorech či soudech o jiných lidech nebo skutečnostech.

Jak moc potřebujeme i my takové ovzduší víry a dobré vůle kolem sebe. Musíme ho i za cenu nezměrného úsilí vytvářet ve svém okolí, společnosti a především ve své vlastní duši. Musíme odstranit vše, co by mohlo víru oslabovat, nebo ji dokonce zcela zahubit. Musíme bezmezně důvěřovat Bohu. Na všechny pokusy dnešního světa, který se nás pokouší od Boha odtrhnout, musíme odpovědět slovy apoštola Pavla: „Vím, komu jsem uvěřil.“ Potřebujeme vroucí modlitbu o víru – o víru silnou, moudrou, statečnou; o sílu k dávání svědectví o Ježíši Kristu slovy apoštola Tomáše: „Pán můj a Bůh můj.“

Jan Uryga, Žrodlo 17/2006

překlad L. Rösner

Hendrick TERBRUGGHEN, Nevěřící Tomáš (r. 1604), Rijksmuseum, Amsterdam

HODNOTY EVANGELIA

UPROSTŘED PROMĚN SVĚTA (3)

Emeritní biskup Prof. Stanislaw Wojciech Wielgus, bývalý ordinář Plocké diecéze v Polsku a bývalý rektor Katolické univerzity lublinské (KUL) (1989-1998) se v nadcházející přednášce obrací především ke kněžím jako k těm, kdo v každé době mají hlásat i žít křesťanské hodnoty. Dnešní doba, vyznačující se myšlenkovým a morálním relativismem a chaosem, je nám výzvou k hlubšímu uspořádání názorů a přístupů k aktuálním problémům a záležitostem rychle se měnícího světa.

RŮST SEKULARIZACE A JEJÍ VYHLÍDKY

V období osvícenství a v následné éře vzepětí ateistických, redukcionistických poosvícenských proudů 19. a 20. století, jako byly marxismus, scientismus, pozitivismus, proudů, jež zavrhovaly zjevené náboženství ve jménu rozumu a vědy, hájili křesťanští apologetové víru argumentováním, že věda samotná nemůže lidstvu dát přesvědčivou odpověď na otázky stran okolního světa nebo člověka vůbec. Hlavně je bezradná v situaci, kdy má odpovědět na základní existenciální otázky typu: „Odkud jsem?“ „Proč jsem na světě?“ „Proč trpím?“ „Jaký je smysl mého života?“ „Proč je na světě zlo?“ atd.

Počínaje druhou půlí 20. století, ruku v ruce s rozčarováním, jaké lidstvu přinesly scientické myšlenkové proudy slibující mu prostřednictvím vědy a rozumu dát toužebně očekávaný všelék na všemožné zlo i odpověď na všechny ty věčně trýznivé otázky člověka týkající se podstaty jeho existence, přestal se sekularismus dneška o vědu opírat. Vytyká jí, že zavinila, ať už úmyslně nebo bezděčně, nepředstavitelné a bezprecedentní ohrožení celého lidského rodu, životního prostředí i celé lidské civilizace, a to vytvořením zbraní hromadného ničení a mnoha jiných vynálezů, jichž mohou teroristé, případně jiní lidé zlé vůle, využít ke své nekalé činnosti.

Novodobý sekularismus si do svého erbu zvolil pragmatismus, který z centra i z periferie svého zájmu oficiálně odstraňuje vše, z čeho člověk nemůže okamžitě a konkrétně profitovat. Přestal se

zaobírat existenciálními problémy, nezajímá ho odpověď na otázky o posledních věcech člověka a na zřeteli má pouze to, jak se zbavit utrpení a ne-spravedlnosti ve všech jejich podobách a jak se co nejlépe pobavit.

Jak říká známý profesor fundamentální a dogmatické teologie Němec Peter Neuner, náboženský jazyk z života mnoha dosud křesťanských národů mizí. Mnozí lidé, žijící v těchto sekularizovaných státech, se už nikterak nebojí umírání bez Boha a bez svátostí, žijí celou dobu bez něj, přičemž je nenapadne být jen uvažovat o tom, že by jim něco mohlo chybět. Ani při konfrontaci se smrtí a s posledními věcmi člověka nijak zvlášť neklesají na mysl, nezmocňují se jich kdovíjaké rozpaky či pochyby. Neuner podotýká, že se vyplňuje to, co v 19. století prohlásil August Comte, že pro mnoho lidí Bůh odešel a nezanechal za sebou žádné stopy.

To jsou holá fakta, s nimiž se dennodenně setkávají kněží na Západě. Stále častěji se s její domácí obdoubou setkávají i polští duchovní, zejména ti, co působí ve velkoměstech. V souvislosti s tím se přímo nabízí otázka, zda je nynější krize víry zrcadlící se v sekularismu jevem vzestupným a neodvratitelným.

Pevně doufáme, že tomu tak není. Krize víry a postojů, které jsou toho důsledkem, není nic nového pod sluncem. Rozličné svízelné situace doprovázejí mladičkou církev od jejích prvních krůčků, objevují se prakticky již v apoštolských dobách. „Je naprosto vyloučené pohlížet na dějiny křesťanství z perspektivy ztraceného ráje, protože

křesťanství nikdy takovým rájem nebylo,“ tvrdí holandský profesor pastorální teologie z katolické university v Nijmegen van der Ween.

Po dobu prvních tří staletí křesťanství představovalo náboženskou menšinu. Na konci 1. stol. žilo podle sociologa Rodneye Starra na celém světě kolem sedmi tisíc křesťanů, kolem roku 200 po Kristu to bylo v tehdejší šedesátimilionové populaci asi dvě stě tisíc jedinců. Po Ediktu milánském vydaném v roce 313 se křesťanství stalo státním náboženstvím a počet jeho stoupenců značně stoupl. Ale už svatý Augustin (+430) si stěžoval na to, že v Hippo, kde zastával úřad biskupa, jen někteří křesťané chodí pravidelně do kostela a mnozí se ukážou jen o největších svátcích. Dokonce i ve středověku, kdy už v životě tehdejší společnosti křesťanství pevně zakotvilo, měla zbožnost velkého procenta lidí napříč mnohými evropskými zeměmi hodně nedostatků. Co teprve v dnešní době...

Těžko můžeme čistě lidsky odhadovat, jak to bude s vírou vypadat v budoucnu. Bude se rozvíjet? Upadat? Vzdělanci se shodují pouze v jednom: Zákonnosti, podle nichž bychom mohli usoudit, co se v tomto směru bude dít, neexistují.

Společenské a kulturní zákony formulované na přelomu 19. a 20. století se ukázaly jednou z mnoha fikcí scientismu a dnes se už od nich upustilo. Docházíme spíše k závěru, že sekularismus se přímočaře nevyvíjí, že po dosažení vrcholu, jež se konal v posledních dekádách uplynulého století, nastává zlom a začíná se hroutit. A naopak nábožnost se začíná zeširoka vracet.

OBRAZ BOHA VE VĚDOMÍ LIDÍ

Někteří se domnívají, že současný svět je duchovněm přímo prozářen. Podle názoru významných sociologů Petera Bergera a Thomase Lackmana náboženství v Evropě a Spojených státech přes všechna okázalá vítězství sekularismu ve veřejném životě není na ústupu a vůbec nemizí ze života milionů lidí. Stává se jen méně postižitelné, méně definovatelné, méně církevní – což je výsledkem onoho vlivu postmodernismu. Boží

obraz, který mnozí působením sekularismu ztratili, znovu vyvstává před zraky jejich vědomí. Jde však už o obraz proměněný. Je to obraz Boha již nekřesťanský, který se podle zmíněných badatelů vyznačuje těmito rysy:

I. Bůh zde není absolutně transcendentní; Bůh již není pokládán za bezprostřední a všeřídící příčinu; není chápán jako všemohoucí bytost bezprostředně ovlivňující osudy světa a lidí. Místo toho se přijímá tzv. imanentní transcendentnost Boha, tzn. Boha působícího v lidském nitru nezávisle na jakékoliv činnosti církve. Plno lidí, kteří se vracejí k této nové nábožnosti, neuznávají takové skutečnosti, jako je církevní hierarchie, kněžství, poslušnost náboženským příkazům a zákazům, vědomí hříchu, viny, nutnosti pokání atd.

Zatímco pro Spinozu, myslitele ze 17. stol., a také pro mnohé naše současníky je Bůh vnitřní příčinou všech věcí, řečeno jinými slovy: všechny věci i všichni lidé jsou v Bohu, žijí v něm, to ale ještě neznamená, že jsou s ním totožní.

Přijetím tedy obrazu Boha bez jeho transcendentního rozměru jsou z lidského vědomí eliminovány takové náboženské pojmy jako: Boží zasahování do osudů lidí a světa, Boží Prozřetelnost, Boží úradyk.

II. Druhou vlastností onoho proměněného obrazu Boha a víry v něho je jistý návrat starého polyteismu, starého pohanství, jež ochotně přijímá formu postmodernistického polyteismu. Výše citovaný van der Ween připomíná výrok Josepha Brodského: „*To, že jsme svrhli staré bohy z jejich piedestalu a zbavili je jejich svatyní, neznamená, že bohové přestali existovat. Starí bohové, v dramatickém symbolizování konflikty, dilematy, paradoxy nebo rozpornosti lidského bytí, v duších dnešních lidí opět ožívají. Ti totiž věří v nejrozmanitější duchovní síly, jež s křesťanstvím nemají pranic společného a jež byly kdysi dávno zobrazovány všemožnými bůžky jako Tyche – Náhoda, Ananke – Neodvratnost, Moira – Osud a též ve všelijaké síly a energie, o nichž mluví spiritismus, astrologie a magie.*“

Lidé přijímající takový obraz Boha, jej už nevnímají jako jediného a o všem rozhodujícího Stvořitele světa. Stávají se stoupenci mnohobozství, svébytné formy neopohanství, namísto pravé víry v jednoho Boha. Jde o tzv. polyteismus postmodernistický, reprezentovaný oním New Age, jemuž Vatikán věnoval jeden ze svých nedávných dokumentů.

Kardinál Paul Poppard, vedoucí kulturní vatikánské sekce, jenž o něm pojednal, při jeho prezentaci prohlásil, že ať už se to někomu líbí, nebo ne, jsme svědky neúprosného boje o lidský rozum a srdce mezi křesťanstvím a novými ideologiemi a kultury. New Age smazává rozdíl mezi Stvořitelem a stvořením, mezi dobrem a zlem. Tento proud odmítá konfrontaci se smrtí a s utrpením, odmítá pojetí hříchu, a tím způsobem přivádí společnost k její destrukci. Nesnaží se rozumně utvářet budoucnost, ale soustředí se na nesmyslné věštění budoucnosti z hvězd. Evangelium, spolu s jeho podobenstvím o hřívnách, jež člověku ukládá všestranný rozvoj celé jeho osobnosti, nahrazuje tento postmodernistický polyteismus horoskopy a věštibami. Odmítá přitom vykoupení a vyznává panteistické pohroužení se do vesmíru.

III. Bůh zde není chápán jako živá osoba, nýbrž jako jakýsi neosobní duch, vnitřní síla, jako vnitřní stimul ponoukající člověka k činnosti, neosobní energie, dynamická síla, která v člověku přebývá, aktivně v něm působí, zcela jej obklopuje a do sebe pojímá. Je třeba zmínit i to, že nemálo současných lidí si Boha představuje zároveň jako neosobního i osobního. Mají za to, že to jsou dvě roviny jeho přirozenosti; když o něm přemýšlí, staví se k němu jako k neosobní skutečnosti, když se k němu modlí, což se jim čas od času stane, vidí v něm osobu.

IV. Podle postmodernistického pojetí je Bůh zcela nezobrazitelný. Jde o tvrzení, že Boha vůbec nelze pojmut do jakýchkoliv smyslových nebo intelektuálních představ. Zdá se, že se opět vrací negativní apofaktická teologie charakteristická pro novoplatoniky a jejich přesvědčení, že o Bohu lze říct pouze to, čím nebo kým není, ale už ne to, čím nebo kým je.

SPRÁVNĚ CHÁPÁNA SEKULARIZACE

Vrátíme-li se k fenoménu sekularizace, ovšem té správně chápané, jež odděluje *sacrum* od *profanum*, tj. posvátné od světského, musíme konstatovat, že takto chápaná sekularizace se nestaví vůči křesťanství nepřátelsky.

Oddělení světského od posvátného proběhlo již v první knize Mojžíšově - Genesis. Biblický popis stvoření odnímá hvězdám božský původ, který jim připisovaly starověké civilizace, a veškeré stvoření odevzdává do lidských rukou. Text knihy Genesis představuje významný akt odmytologizování světa a jeho sekularizaci v pravém smyslu tohoto slova. Svět je zde chápán jako světská skutečnost, zbavená božských sil a svěřená člověku do péče. Není mu nepřátelská a už vůbec nestojí výše než on.

A tímto směrem se ubírají celé dějiny spásy. Hmotě, tak opovrhované celou řadou starověkých filozofií, jež v ní viděly původ veškerého zla, se v judeokřesťanském zjevení dostává neobyčejného ocenění. Bůh, Stvořitel hmotného světa, ho sám nazývá dobrým! Kristus, Spasitel světa a všech lidí, Bohočlověk, přijímá lidské hmotné tělo! Tyto pravdy vzbudily u platoniků a později u novoplatoniků zuřivý odpor. Pro ně, kteří jakékoliv spojení Boha s hmotou odmítali, to bylo rouhání a čistý nesmysl.

Křesťanství věří v duchu Ježíšova učení v to, že Bůh akceptuje dočasnost, hmotu i lidské snahy; přikazuje nám rozmnožovat svěřené hřívny a nabádá nás, abychom prosili o chléb vezdejší, denně nám potřebný. Vždyť sám Ježíš zřetelně rozlišuje věci posvátné od světských, když říká: „*Co je Božího Bohu, co císařovo císaři.*“ Zároveň však zcela zjevně brání to Boží, před císařovou nenasytností. Nesouhlasí s tím, aby císař zaujímal místo na oltáři, osoboval si právo na lidská svědomí a lidské duše, aby rozhodoval o pravdách víry a lidské mravnosti. A právě Kristovým příkladem se máme řídit a jeho slova uchovávat ve svém srdci v dnešních demokratických a pluralistických společnostech, jejichž zákonodárci se stále častěji osmělují stanovit zákony proti Bohu a proti jeho řádu přirozenému i mravnímu.

(pokračování přístě)

Kauza „Wielgus“

V Immaculatě otiskujeme na pokračování přednášku biskupa Stanislava Wielguse, který byl nedávno v médiích označen jako aktivní spolupracovník bývalé komunistické státní bezpečnosti v Polsku. Celá aféra kolem jeho osoby však není tak jednoznačná, jak by se mohlo na první pohled zdát. Biskup Wielgus na jedné straně přiznal svou spolupráci, ale na druhé straně žádal o tzv. autolustraci, tj. aby jeho vina či nevína byla veřejně soudní cestou prokázána. V polské televizi též objevil zprávy, že některé zveřejněné, údajně usvědčující dokumenty, byly podvrhy.

Další dokument, který na věc vrhá nové světlo, je dopis papeže Benedikta XVI. adresovaný biskupovi Wielgusovi, jenž otiskujeme níže.

Důvodem zveřejnění naší přednášky na pokračování nebyly žádné politické ohledy, jak nám někteří naši čtenáři vytkli (začala vycházet mnohem dříve, než kauza propukla), ale pouze hodnota jejího obsahu.

br. Bohdan

Dopis Svatého otce Benedikta XVI. arcibiskupovi Stanislawu Wielgusovi

Milovanému Bratru, arcibiskupovi Stanislawu Wielgusovi

Pozorně jsem si přečetl Váš cenný dopis ze dne 8. ledna a vroucně Vám děkuji za důvěru, s níž jste přede mnou otevřel svoji duši se všemi utrpeními Vašeho srdce v průběhu celého kněžského života až do okamžiku zřeknutí se úřadu varšavského biskupa.

Sdílím Vaše utrpení a chtěl bych Vás ujistit o své duchovní blízkosti a bratrském pochopení.

Co se minulosti týká, jsem si plně vědom výjimečných okolností, v nichž jste vykonával svou službu, kdy komunistický režim v Polsku používal veškerých prostředků k potlačování svobod občanů a především duchovních.

Jako rektor univerzity v Lublinu i jako biskup Plocka jste prokázal svou horlivost a hlubokou lásku ke Kristu i Církvi.

Když jste před měsícem rezignoval vědom si toho, že situace, která tehdy vznikla, Vám nedovoluje zahájit biskupskou službu s její nezbytnou autoritou, viděl jsem ve Vašem rozhodnutí hlubokou vnímavost pro dobro varšavské Církve a Církve v Polsku, a také pokoru a nelpění na počtách.

Chtěl bych Vám především předat slova důvěry a povzbuzení k radostné cestě kupředu s pokojem v srdci. Přeji si, abyste se opět chopil práce v Kristově službě způsobem, který bude možný, aby Vaše hluboká kultura a kněžská horlivost přinesla ovoce pro dobro milované Církve v Polsku.

Biskupská služba, dnes i v minulosti, byla vždy poznamenána utrpením a křížem. Náš Pán Vás nepřestane podírat svojí milostí. Pomocí Vám bude také přátelství bratří biskupů a lidí, kteří Vás poznali a obdařili svou úctou.

Vroucně na Vás pamatuji v ustavičné modlitbě u Oltáře Páně a před Nejsvětější Pannou Marií. Ze srdce Vám uděluji zvláštní apoštolské požehnání s nadějí na hojně milosti z nebe.

Vatikán 12.2.2007, překlad redakce

Tento týden dostávali žáci ve školách vysvědčení. Nejsem pro známkování náboženství, ale školy to vyžadují. Tak ti moji měli všichni z náboženství jedničku. U některých prospěch na výbornou nebyl, ale zase měli lepší účast na bohoslužbách, takže se to vyrovnalo. Dnes jsem měl vyučování ve třetí třídě. Už na mne čekali dole

Foto: J. Suchomelová

Prospěl s vyznamenáním

u hlavního vchodu. Cestou nahoru po schodech mi říkali: „Otče, my máme pro vás překvapení!“ „Děcka, a co to je?“ „Až ve třídě!“ A tam mi předali „vysvědčení“, které napsali oni mně. Beru papír do ruky a čtu: Chování - jedna, Modlení - jedna, Vztah k dětem - jedna, Křížkování - jedna. Prospěl s vyznamenáním! „Děcka, co je to za předmět, to křížkování?“ ptám se jich. Žákyně Lenka vysvětluje: „Ale, Otče, to je přece to, jak dáváte malým děčkám křížek na čelo, jak jste to dělával i nám, než jsme šli k svatému přijímání.“

To bylo odpoledne a večer šla Lenka v kostele se zapálenou svící v průvodu mezi ostatními. Když jsem viděl, jak si vážně vykračuje, proběhla mi hlavou vzpomínka na předešlé tři roky jejího života. Její rodiče byli od Boha vzdáleni. Když Lenka začala chodit do školy, dal jsem její matce přihlášku do náboženství. „To u nás nepripadá v úvahu!“ řekla a přihlášku mi vrátila. Bolelo to. Ale pak o Vánocích přišla, že Lenka chce chodit s ostatními, tak abych jí tu přihlášku dal. A Lenka nastoupila po svátcích do vyučování. Ve druhé třídě pokračovala a pak jsem ji večer před prvním svatým přijímáním křtil. Zároveň s ní jsem pokřtil i její mladší sestřičku Anetu, která je předškolního věku. Táta, montér, při křtu nebyl, jen dal souhlas, že mohu obě pokřtít. Jejich maminka mi pak tiše řekla: „Pane faráři, pokřtíte mi pak i to třetí?“ „Vy něco čekáte?“ ptám se. „Ano,“ vydechla. „Tak, Magdo,“ povídám jí, „třetí dítě křtím už bez rozmýšlení. Když jste s manželem řekli ANO novému životu, neřeknu já NE duchovnímu znovuzrození!“

Na podzim dostala Lenka druhou sestřičku a byla šťastná, že když jsme v půli listopadu malou Petru křtili, byl při tom i táta. Vždyť ona se za to modlila a ví, že Bůh slyší prosby malých.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Kdo by se tam modlil?

Stařenka přenechala synovi celý statek a nic si nevyvímala. A teď pro ni syn neměl jeden vlídný pohled, tím méně slovo. Každý kousek jídla jí vyčetl a skoupě odměřoval. Vdaná hodná dcera ji s pláčem prosila, aby šla bydlet k ní, že ji tam budou všichni na rukou nosit.

Sám pan farář jí domlouval, aby od ničemného syna odešla, ale ona jen zavrtěla hlavou: „Pane faráři, od rána do večera v tom domě všichni jen nadávají a klejí. Kdybych já odešla, kdo by se tam modlil?“

P.A.P.

SLUŠNOST

– ÚKOL PRO KAŽDÉHO...

Slušnost je širokým pojmem, slovem nadměrně užívaným dospělými mluvícími s dětmi: „Nezapomeň, chovej se slušně!“, „To od vás bylo krajně neslušné!“, „Žák je hodný, chová se velmi slušně!“, „Copak se neumíš chovat aspoň trošičku slušně?“, „Janička, je velmi slušná holčička!“ Zde slušný znamená klidné, tiché, poslušné chování, takové, co dospělý nijak neobtěžuje. Nabízí se otázka, zda jenom takový druh slušnosti máme po svých ratolestech vyžadovat.

Je třeba pamatovat na to, že slušnost sama není nic malého ani jednoduchého. Obsahuje takt, jemnost, vlídnost, znalost dobrých způsobů, schopnost pohybovat se ve společnosti a pojít se s úctou k jiným i k sobě samému. Jak tedy děti učit slušnosti? Hlavní zásadou je provádět to kultivovaně, poněvadž děti se nejspíše učí tím, že napodobují chování dospělých. První rada proto zní: Taťko a mamko, buďte k sobě i ke svým dětem laskaví. Dává-li otec matce ve dveřích pokaždé přednost, dává tak i příklad svým synům, pro něž se fráze „dáma má přednost“, stane něčím naprosto samozřejmým a běžně praktikovaným. Obdobné to bude i u pomáhání s těžkými břemeny či domácími pracemi.

Poukazování na špatné chování musí být laskavé a musí k němu být připojena i poučení, jaké chování je vlastně to správné: „Dívej, až to tatínkovi dopovím, potom můžeš mluvit ty, jo?“; „Když poobědváme, bylo by fajn, kdyby někdo uklidil špinavé nádoby, ať na ten zámsek máme na stole místo“; „Křeslo je na sezení, na houpání je houpací koník!“, „Sousedy vždycky pozdravíme ‚Dobrý den!‘, protože tak se to mezi slušnými lidmi dělá.“

Děti se cítí mnohem lépe, když je napomínáme mezi čtyřma očima. To pak mohou ihned

a bez zbytečného rámusu napravit to, co provedly. „Babička si na tebe vzpomněla a posílá ti bonbónky. Zavolej jí, uvidíš, že bude ráda, že jsi jí poděkoval;“ „Kámoška ti půjčila sešit a ty jsi jí ho zapoměla vrátit. Co teď?“; „Brášku to určitě bolelo, když jsi ho praštil tou hračkou. Jakkpak to napraviš?“

Děti si rozličné zásady zapamatují snadněji, dostanou-li prostor na to, aby si samy vymyslely jak z té šlamastyky ven. Zároveň získávají jistotu, že rodiče jsou na jejich straně, že dovedou být diskrétní, že na se na ně mohou spolehnout v problémových situacích, že jsou hodní jejich důvěry.

Učit děti slušnosti klade požadavky i na nás samotné, abychom se zřekli klackovitých způsobů a pamatovali na to, že kultivovanosti se dá naučit zase jen kultivovaností, a proto je třeba dělat vše v klidu a s rozvahou, pokud možno stranou, užívat vhodná slova a přimět je k zamýšlení se nad tím, jak by mohly napravit to, co pokazily. Nám dospělým lze doporučit časté používání slov: prosím, děkuji, promiň a k tomu též zavedení dobrých způsobů chování ve svých domácnostech, jelikož nám usnadňují a zpříjemňují život. Můžeme si tak jen přát, že na návštěvě uslyšíme naše děti ptát se: „Babi, chceš s něčím pomoci?“; že jako první vstanou od stolu, aby tetě pomohly odnést nádoby do kuchyně, že doma vezmou mladší děti do pokoje a řeknou jim: „Pojď, ukážu ti svoje hračky nebo si zahrajeme“; že když budou hosté odcházet, vyprovodí je ke dveřím, nebo nám dokonce připomenou, ať zavoláme strýcovi a poděkujeme mu, že u nás byl.

Jolanta Basistowa,
Zrótto 6/2007

Drahé děti,
největší svátky v roce jsou Velikonoce. O Velikonocích Pán Ježíš na Velký pátek zemřel na kříži a třetího dne vstal z mrtvých.

V neděli předtím přijel do Jeruzaléma na oslátku a mnozí ho vítali s větvíčkami v rukou nebo mu stlali na cestu své pláště. Proto se v tu neděli, které se říká „Květná neděle“, koná průvod s větvíčkami.

Na Zelený čtvrtek Pán Ježíš naposled večeřel se svými apoštoly. Řekl jim, jak toužil být ještě ten večer s nimi. Mluvil s nimi o tom, jak budou přinášet lidem ze všech národů jeho lásku, radost a pokoj v srdcích i mezi lidmi a pomoc na cestě k věčné radosti. Slíbil jim, že jim pošle Ducha Svatého, který jim dá všechnu pomoc k tomu, aby to dokázali. A ještě mnoho jiného jim řekl v tomto krásném dlouhém rozhovoru.

Při této poslední večeři obětoval první mši svatou. A posvětil apoštoly na kněze, aby také oni a potom i další kněží ji konali stále až do konce světa.

Už dříve slíbil, že nám dá pokrm pro duši, který je z nebe a dává věčný život. Aby člověk žil, nestačí, že se narodil, ale také se musí stále živit nějakými pokrmy. K novému životu dětí Božích jsme se narodili křtem.

Pokrm a lék

A tím pokrmem je svatě přijímání. Proto Pán Ježíš řekl: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Chléb, který já dám, je mé tělo. Když nebudete jíst mé Tělo a pít mou Krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“

Když to apoštolové uslyšeli, věřili Pánu Ježíši, ačkoli ještě nevěděli, jak to udělá. Až teď to uviděli při poslední večeři. Pán Ježíš vzal chléb, pomodlil

se k svému Otci a řekl: „Toto je moje Tělo, které se za vás vydává.“ Potom vzal kalich s vínem a řekl: „Toto je kalich mé Krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“

A podával apoštolům první svatě přijímání.

To byla první mše svatá.

Ale k životu člověka nestačí jen pokrm. Může vážně onemocnět nebo být zraněn a potřebuje léčení. Takovými nemocemi nebo zraněními v novém životě dětí Božích jsou naše hříchy.

A Pán Ježíš nám podává blahodárný lék, kterým každého dovede vyléčit. Když v neděli – v den svého zmrtvýchvstání – zase přišel k apoštolům, řekl jim: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tím ustanovil svátost smíření. Také se nazývá svátost pokání, svátost odpuštění nebo svatá zpověď. Když svých hříchů litujeme a chceme se polepšit, Pán Bůh nám s velkou láskou a radostí dává odpuštění. A také radost a pokoj srdce, jaké

bychom nikde jinde nenašli. A pomáhá nám, abychom tím bezpečněji a tím snáze šli cestou, která vede k věčné radosti.

Vy větší už chodíte ke svátosti smíření a k svátému přijímání. Vytvrvejte v tom celý život, ať se stane cokoliv. Chodte často k sv. zpovědi a co nejčastěji k sv. přijímání. Je to nenahraditelný pramen síly, abychom dokázali dobře a šťastně žít a došli jednou do věčné radosti.

Kdyby se někdy někomu nechtělo jít ke sv. zpovědi a chtěl by to stále odkládat na později, ať prosí o pomoc Pannu Marii, která je „Útočiště hříšníků“ a „Matka milosrdenství“, a potom uvidí, jak snadná a radostná svatá zpověď je.

Vy nejmladší, kteří ještě nechodíte k těmto svátostem, se na ně připravujete, abyste je brzy také mohli přijímat. Ale na mši svatou přicházíte. Pán Ježíš Vás má velice rád a raduje se, když přicházíte.

S přáním pozhnaných a krásných velikonočních svátků a celé radostné velikonoční doby (která trvá 7 týdnů až do slavnosti Seslání Ducha Svatého) Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

NEJEN Z CHLEBA ŽIJE ČLOVĚK

Milan spolu se svojí sestrou Evou prožili pěkné odpoledne při hře na dvoře. Když se umyli, maminka je zavolala na večeři. Již zdálky bylo cítit velmi chutné jídlo. Moc se na ně těšili, protože jim na čerstvém vzduchu vyhládko. Jejich radost se však rychle vytratila, když zjistili, že rodiče spolu nemluví. Jedli v tichosti. Více než na jídlo mysleli na tatku a mamku – co se jen mohlo stát? Když dojedli, společně uvažovali, co by mohli udělat. Napadla je skvělá myšlenka. Eva utrhla v zahradě květ a spolu s Milanem oslovila rodiče: „Maminko, tatínku, děkujeme vám za to, že jste nasýtli naše bříška dobrým a chutným jídlem. Víme, že vás to stojí hodně námahy. Dnes bychom vás chtěli ještě poprosit, jestli by se nenašlo něco dobrého i pro naši duši.“ Rodiče pochopili, že jejich vzájemné odpuštění bude nejchutnějším zákuskem tohoto večera. Máma si tehdy vzpomněla na slova, která slyšela v kostele: „Nejen z chleba žije člověk.“

- Ten večer připravili rodiče dětem pokrm pro tělo.
- Víš, že Milan a Eva připravili tatínkovi a mamince „pokrm“ pro duši?
- Znamením tohoto „pokrmu“ byly dvě věci: růže a slova vděčnosti.

přeloženo z knížky „Najvzácnější dar“ od Jozefa Šeligy

Poděkování

Dne 2. února 2006 byl povolán k Pánu můj manžel. Po celý ten rok nosím v srdci hlubokou radostnou vděčnost k Panně Marii, k Pánu Ježíši, zvláště k Jeho Milosrdenství, k Duchu Svatému a Bohu Otcí, protože manželovi byl darován čas k obrácení v jeho nemoci a velká milost k poznání Boha.

Jiřina Mašterová, Jamné

Sláva na výsostech Bohu! Chci poděkovat Pánu za jeho milosrdenství a lásku a Panně Marii a všem svatým zastáncům za jejich přimluvy.

Naše zkouška začala asi rok po svatbě, kdy už jsme se moc těšili na děti. První těhotenství jsem potratila. Následovala další dvě nadějná očekávání, ale i ta skončila potratem. Žádné vyšetření neozřejmilo příčinu. Rozhodli jsme se s manželem zažádat o adopci. Úředníci nás připravili na 3-5 let čekání na adoptované dítě. Náš život však dostal zcela jiný směr, když se v nemocnici, ve které pracuji, objevila čerstvě narozená holčička a maminka, která se o ni nemohla starat. Spadl jí kámen ze srdce, že dítě nemusí do kojeneckého ústavu a nám začaly zčistajasna rodičovské radosti. Ačkoli jsme byli úředně uznáni za rodiče až po roce a půl a pěti soudních stáních, malou jsme si zamilovali ihned.

V této době si Pán k sobě vzal ještě další tři naše počaté děti. Když už jsme se s touto těžkou ztrátou začali smířovat po sedmé, vyslyšel Bůh všechny přimluvy a smíloval se nad námi. Narodila se nám

holčička! Dnes mají naše princezny 4 a 1 rok a my za ně nepřestáváme Bohu děkovat.

čtenářka z Moravy

Vážený čtenáři Immaculaty,

je to něco kolem devíti měsíců, co má sestra počala dětátko. Má již malého chlapečka a dvakrát samovolně, z důvodu, který lékaři nedokázali objasnit, o miminko přišla. Všichni jsme věřící a máme v rodině mnoho dětíček, přesto to s námi otrásl. A sestra měla strach, jako my ostatní, že až otěhotní bude mít stejné následky. Ona i s manželem moc toužili po dalším dětátku. Když opět otěhotněla, slíbila jsem Panně Marii, že když vše proběhne dobře napíši o tom do Vašeho časopisu a veřejně poděkuji.

A tím to plním. Narodila se nám překrásná a zdravá holčička a jsme nesmírně šťastni. Chci říci, že Boží moc je nevyzpytatelná a naše modlitby, když je opravdu cítíme věrným srdcem, jsou vyslyšeny.

Se sepjatýma rukama převelice děkuji Ježíši, Panně Marii, všem svatým a andělům strážným.

Ivana T.

Děkuji touto cestou Pánu Bohu a Panně Marii za šťastný průběh odstranění ledvinového kamene z močového operativní cestou. Špatně snáším už samotný pobyt v nemocnici a ze zákroku jsem měl dost velké obavy, protože jsem něco takového měl podstoupit poprvé v životě. Zákrok proběhl bez komplikací koncem minulého roku.

Ještě jednou moc děkuji Panno Maria a prosím o přimluvu pro celou naši rodinu.

Jaroslav z Brumova

Vzpomínka na vánoce.

Když se blíží doba vánoční, přemýšlíme, jaké dárky koupit, aby byly vhodné. Ten, kdo chce udělat svým nejbližším opravdu radost, to má těžké. Vymyšlí něco zvláštního a krásného.

Moje neteř darovala svým rodičům velký, zdobený dřevěný kříž. Tatínka měla již šest let ochrnutého po těžké mozkové mrtvici. Maminka jej s velkou péčí a obětavostí ošetřovala. Čekala proto s napětím, jak dárek oba přijmou. Když vánoční papír maminka odstranila, oba zůstali v úžasu. Maminka se slzami v očích řekla: „Vidiš, tak obrovský kříž spolu neseme.“ A přečetla verš, který

byl ke kříži přiložen: „Čeká-li vás snad zármutku tíž, pomoci přispěj, síly dej nésti ten kříž, z ruky Tvé přijmeme, co jest nám usouzeno, za vše bud jméno svatě velebeno.“

Tatínek rukou ukázal místo na stěně, kam se kříž umístí. Byly to jeho poslední Vánoce. Před svátkem sv. Silvestra zemřel.

Je úžasné pro celou rodinu a šťastné, že v jasné chvílce myšlení, kterých bylo málo, a po všech svých útrapách přijmul kříž.

Královnou nebeská, Neposkvrněná Panno Maria, děkuji za stálou přímluvu a ochranu celé naší rodiny.

vděčná Marie Konfrštová

Chtěla bych touto cestou poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Ritě za pomoc v nemoci mé maminky.

Maminka (ročník 1925) prodělala zánět průdušek, metabolické selhání - nejedla a málo pila, kardiovaskulární selhání a přestala chodit. Lékaři nedávali žádnou naději.

V Immaculatě jste psali o sv. Ritě, k níž jsem se začala modlit litanie. Velmi nám pomohla. Maminka začala jíst a pít a také po čase chodit i když několik lékařů nám řeklo, že chodit už nikdy nebude. Na popeleční středu 21. 2. jsme s ní jeli na mši svatou a došla do auta.

vděčná M. Strnadová, Dobrouťov

Mám 70 let. Před 8 lety jsem spadla z kola tak nešťastně, že jsem si zlomila páteř. Po vyšetření a léčení mi pan primář řekl, že je zázrak, že se mohu pohybovat. A já jsem vděčná, že chodím, sice špatně, ale Bohu díky za to. Od té doby se mi stává, že spadnu, avšak spolu s tím zakouším také Boží pomoc. Chci tímto poděkovat za Boží ochranu a za přímluvu Panny Marie.

Marie Nováková

Chci z celého srdce poděkovat sv. Panně Marii včasné pomoci z kostela Nalezení sv. Kříže (u kapucínů).

Trpím velmi zákeřnou nemocí, ale nejsem upoután na lůžko. Již několik let se snažím ovládat své unavené a vyčerpané nervy. Nedávno se mi ale velmi přitížilo. Byl jsem téměř paralyzován bolestí a obával se nejhoršího. V nejvyšší úzkosti a bolesti jsem se začal modlit k Panně Marii včasné pomoci

300 let starou modlitbu „Maria pomoz“. Opakoval jsem ji několikrát, a protože se můj zdravotní stav stále zhoršoval, začínal jsem ztrácet naději. Avšak náhle jako by mou duši prozářilo světlo a laskavý pokoj. Během několika minut byly mé obtíže pryč. Mé slzy bolesti a strachu vystřídaly slzy radosti, štěstí a radosti.

Děkuji, Maria, za životní jistotu Tvé pomoci a ochrany.

Chtěl bych ještě touto cestou poděkovat otci Augustinovi z kostela Nalezení sv. Kříže, který mne na Štědrý den velmi laskavě přijal u sv. zpovědi. Vlil do mého zmučeného srdce naději, lásku a víru v Boží milosrdenství a také radost ze života v Kristu a v ochraně Panny Marie včasné pomoci.

Bohdan Opálka, Brno

Děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii za záchranu naší dcery a vnuka.

Dcera jela autem od nás domů. Náhle dostala vnuknutí, aby zastavila. Když zastavila, auto už začínalo hořet. Dcera ale stačila ještě vytáhnout vnuka i s kočárkem. Potom auto hned shořelo.

Díky, Matičko, za ochranu.

Marie z Provodova

Už dlouhá léta patří mezi má nejoblíbenější místečka kostel sv. Ignáce z Loyoly na Karlově náměstí v Praze. Je v něm postranní kaplička – v níž je umístěna socha Panny Marie v životní velikosti. Sem jsem se vždycky utíkal k Panně Marii s prosbami o pomoc – v předvečer mé maturitní zkoušky, tomu nebylo jinak. Studoval jsem při práci, čas strašně běžel a najednou mi do závěrečné zkoušky zbýval pouhý týden. Vzal jsem si dovolenou, odjel domů, že se budu učit – ale mé tělo začalo „stávkovat“. Nebyl jsem schopný se soustředit, učit, zkrátka nic. Propadl jsem zoufalství, ale nepřestával jsem se modlit. Večer před zkouškou jsem zašel do kostela, kde jsem zkroušený a zoufalý prosil Pannu Marii o pomoc. Najednou ze mě spadla veškerá tíseň, obavy a strach, pocítil jsem obrovskou úlevu a vnitřní přesvědčení, že vše dobře dopadne. Přestal jsem se bát a večer bez problémů usnul. U maturity jsem dopadl dobře. Vytáhl jsem si sice otázky, které jsem se neučil, ale znal jsem je ještě z dřívějších dob ve škole...

Panno Maria, chci Ti ještě jednou poděkovat nejenom za tohle, ale i za všechny dary a milosti, kterými mě i naši rodinu zahrnuješ.

František, Valašsko

Ráda bych poděkovala za ochranu a všechna dobrodiní naší Matičce Boží, které, skrze přímlyvu u svého Syna našeho Pána Ježíše Krista, jsem v životě obdržela a nebylo toho málo. Byla jsem nevděčná, všechno jsem brala jako samozřejmost, i když jsem si to nezasloužila. Matičko odpusť! Teprve teď, na sklonku života, jsem se odhodlala poděkovat za zdraví a všechny milosti. Především za hodné rodiče, kteří nás ve víře a skromnosti vychovali, za sourozence, a zvláště za děti a manžela. Také jsem nežila vždy podle Božího přikázání a Matičku Boží jsem často zarmoutila, velmi toho lituji. I přesto, že jsem toho už tolik obdržela, prosím ještě o ochranu a přímlyvu za děti, které jsou ve víře vlažné a za vnuky, kteří už žijí po dnešním způsobu života. Proto prosím o přímlyvu sv. Josefa, sv. Dona Boska, sv. Judy Tadeáše a sv. Františka o návrat ke sv. víře. Prosím i za děti svých sourozenců, které mám ráda. Také ještě prosím Matičku za pravnuka svého bratra, který se narodil postižený.

Neuposkvrněná Panno Maria ze srdce Ti děkuji a prosím o další ochranu mých dětí a celé naší velké rodiny.

vděčná čtenářka Anna

Chtěla bych Pánu Ježíši a Panně Marii zaplatit mnoha díky za všechno, co pro mě v životě udělala, a bylo toho opravdu mnoho. Uvedu alespoň jeden případ za všechny.

Bylo mi špatně od srdce. Po vyšetření u praktického lékaře jsem se ocitla v nemocnici s tím, že mi nepracuje srdce, jen se chvěje. V nemocnici naznali, že mi musí pod narkózou elektrickými šoky rozproudit srdíčko. Ještě před zákrokem mi udělali EKG – srdce stále nepracovalo. Vidím to jako dnes. Ležela jsem na lehátku, okno otevřené, venku krásně, takový klid. V myšlenkách jsem si posteskla: „Pane Ježíši, ráno jsem tě prosila, ať tento den prožiji pěkně. Teď vidíš, jak to dopadlo.“ Pak přišli dva lékaři a jeden z nich povídá: „To EKG natočím před zákrokem ještě jednou.“ Z přístroje „vyjely“ nové výsledky. Lékaři si je

prohlédli a udiveně konstatovali, že tady nejsou zapotřebí žádné elektrošoky, že srdce opět pracuje. Jednohlasně pak spolu řekli: „No to je zázrak.“ Tu jsem začala Ježíši děkovat a na pokoji, kam jsem došla po svých, ačkoli mě před tím odváželi na vozíku, jsem všem vyprávěla, jak to všechno bylo. Tehdy jsem si uvědomila, že ten den byl opravdu krásný. Nejen, že jsem se z nemocnice vracela v pořádku, ale také jsem mohla svědčit o Ježíšově lásce a jeho božské moci nemocným lidem, kteří se třeba cítili opuštění a bez naděje.

vděčná Marie z Ivančic

S radostí chci oznámit, že na přímlyvu Božího služebníka Jana Pavla II. jsem se osvobodila od kouření. Přes dvacet let jsem s tímto zlovykem bezvýsledně bojovala. Teprve modlitba spojená s přímlyvou milovaného papeže přinesla výsledky. Dnes je to půl roku, co nekouřím. Můj manžel s cigaretami bojoval téměř deset let. Nikdo tomu, že přestaneme kouřit, moc nevěřil, přece se povedlo. Myslím si, že za náš úspěch – dosažený bez použití jakýchkoli preparátů nebo terapií – můžeme vděčit přímlyvné modlitbě Jana Pavla II.

vděčná Alice, Berlín

Děkuji Ti, Nejsvětější Matko i Tobě, Pane Ježíši, za zázračné uzdravení po těžké autohavárii, která se stala v roce 1980. Po této nehodě jsem byl celý polámaný a šest týdnů ležel v bezvědomí. Moje naděje na přežití, kterou mi dávali doktoři, byla půldruhého procenta. Z lékařů, kteří mě tehdy zachraňovali, již dva zemřeli. Mně bylo dáno žít dál. Dnes je tomu 27 let.

J. Marek, Polsko

O modlitbu prosí: Jana Rybková, Mirka od Čáslavi, Marie Průšová, rytířka Margita, Jiřina Obřtlíková.

Svou vděčnost vyjadřují také: Ludmila Mikšíková, Alena T. Sgallová, A.J. Jižní Morava, Irena Krátká, rytířka Ludmila, Alena Hnilicová, babička Alena, Anna Poloková, Marie z Prahy, Marie Polachová, Dagmar C. z Kladna, Jindra Navrátilová.

ZPRÁVY

Mimořádná uzdravení v Lurdech. Lékařské středisko při známé mariánské svatyni v Lurdech vydalo prohlášení, že jen v loňském roce bylo zaregistrováno 52 lékařsky nevysvětlitelných uzdravení. Celkem v průběhu posledních 48 let to činí 7200 takových případů, tzn. v průměru 48 ročně. Církve, která je v těchto záležitostech velmi opatrná, uznala však za celou tuto dobu jako prokazatelné zázraky celkem 69 uzdravení.

Gość Niedzielny 3/2007

Azyl pro křesťana. Jižní Korea udělila politický azyl Egyptanovi, jenž konvertoval z islámu na křesťanství. Muslimští extrémisté v jeho vlasti mu hrozili smrtí za „zřeknutí se islámu“. Z bezpečnostních důvodů nebylo zveřejněno jeho jméno.

GN 3/2007

Vraždy kněží a řeholníků v r. 2006. V minulém roce bylo zavražděno z náboženských důvodů celkem 24 katolických kněží a řeholních osob. Nejvíce – 11 - hlásí africký kontinent. V Keni padli za obětí smrtícím útokům 3 kněží, v Nigérii 2, v Somálsku došlo k vraždě jedné řeholní sestry. Na americkém kontinentu přišlo o život násilnou smrtí 8 kněží, z toho 2 v Brazílii. V Asii činil tento počet 4 osoby, z toho 2 v Indii. V Turecku byl zavražděn italský kněz Andrea Santoro. Také Oceánie hlásí vraždu jednoho řeholníka.

Glaube und Kirche 1/2007

Katolíci nejsilnější skupinou v Kongresu USA. V současném 535členném Kongresu USA představují katolíci nejsilnější konfesijní skupinu v počtu 155 senátorů a reprezentantů. Následuje 67 baptistů, 61 metodistů, 44 presbyteriánů, 43 židů, 37 anglikánů, 26 věřících menších protestantských denominací, 24 zákonodárců bez vyznání, 17 luteránů, 15 mormonů a 5 pravoslavných.

GK 1/2007

Vatikán se zasazuje za práva postižených. Svatý stolec odmítá podepsat novou konvenci OSN o právech tělesně postižených. Jak uvedl jeho zástupce při OSN arcibiskup Celestino Migliore, tento dokument obsahuje právo na tzv. „prenatální medicínské zákroky“, kam spadají podle zákonodárství mnoha států i potraty. Migliore prohlásil za tragédii, když právní opatření, které má tělesně postižené hájit před diskriminací, je současně umožňuje zabít ještě před narozením.

GK 1/2007

Nedůstojná kapitulace. V italském Bolzanu vypukl spor kvůli vánoční písni „Tichá noc“, kterou se učily zpívat děti v mateřské škole. Místní ateisté a muslimové si stěžovali, že jde o křesťanskou píseň, jež by prý mohla

rodice dětí z nekřesťanských rodin „urážet“. Místní školské úřady proto rozhodly, aby děti zpívaly píseň v němčině, které nerozumí, čímž odpadnou případné stížnosti.

GK 1/2007

Buldozerem proti křížů. V červenci minulého roku v obci Xiaoshan v provincii Zhejiang v Číně rozhodly úřady zničit tamní katolický kostel, postavený r. 1930. Důvod? Věřící odmítli přistoupit ke schizmatické tzv. vlastenecké církvi, která není v jednotě se Sv. stolcem. Ve stanovený den se 300 věřících shromáždilo v chrámu k modlitbám. Byli ochotni raději zemřít, než by dopustili likvidaci Božího domu. Policie je násilím vyvlekla a buldozer srovnal chrám se zemí. Akci se podařilo tajně nafilmovat a propašovat do zahraničí.

GN 4/2007

Katolíci v Bangladéši. Biskup diecéze Chulna v jihozápadním Bangladéši, Bejoy Nicephorus D'Cruze, informoval při své návštěvě Evropy, že v Bangladéši je mezi 147 miliony lidí jen 300 000 katolíků a asi 200 000 protestantů. Katolíci však mají velmi dobré školy a nemocnice. V chulnské diecézi je 61 katolických škol a 4 katolické nemocnice. Vzdělání považuje biskup za prioritu. „35% věřících v mé diecézi pochází z nejnižších vrstev. Křesťanství jim dává lidskou důstojnost,“ řekl biskup. Katolíků je v diecézi celkem 29.000 a slouží jim 21 kněží.

ACN, RC 11.3.2007

Výtvarná výstava „Zrození života“. Centrum naděje a pomoci – CENAP ve spolupráci s Odborem zdravotnictví Jihomoravského krajského úřadu pořádá od 9. do 15.5.2007 výstavu výtvarných prací žáků a studentů základních a středních škol. Vernisáž výstavy se uskuteční v prostorách Jihomoravského krajského úřadu 9.5.2007 od 17.00 hod. Tato akce probíhá v rámci Světového týdne respektu k porodu „World Week Respected Childbirth“. Další akce sruďuje CENAP: www.cenap.cz .•

„Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy...“ (Jan 13,14). Pod tímto názvem se bude konat letošní Katolická charismatická konference, a to ve dnech od 25. do 29. července 2007 v Brně v areálu výstaviště BVV. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a také hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Na konferenci si bude moci poslechnout P. Vojtěcha Kodeta, S. M. Veroniku Barátovou z Komunity Blahoslavenství, Mons. Michaela Slavíka, Kateřinu Lachmanovou a další. Podrobnější informace: <http://konference.cho.cz> .•

OBSAH

Madona z Veveří	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (2)	2
Petr našich dnů – Obrátit se znamená nepovažovat se za stvořitele sebe.....	5
Vyvolení Neposkvrněnou	7
Buďte milosrdní	8
Pokání	9
Jeníkov – adoptovaná farnost a poutní místo	10
Láska je kladivem ducha	13
Jak evangelizovat	14
Trochu apologie (17): Církev a nová fakta o Giordanu Brunovi	16
Pán můj a Bůh můj	18
Hodnoty evangelia uprostřed proměn světa (4)	20
Kauza „Wielgus“	23
Dopis Svatého otce Benedikta XVI. arcibiskupovi St. Wielgusovi	23
Prospěl s významáním	24
Kdo by se tam modlil?	24
Slušnost – ikol pro každého	25
Milé děti: „Pokrm a lék“	26
Nejen z chleba žije člověk	26
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2007, ročník XVI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 18 Kč/1 výtisk (+poštovné). Příspěvky na rok 2007: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

http://immaculata.minorite.cz

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „právo pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod ** slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevyklučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

*Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů,
pro mne jste udělali. Mt 25.40*

Kruciáta

modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí

Účastníci Kruciáty se po dobu jednoho roku každý den modlí předem zvolenou modlitbu na úmysl obnovení kultury života. Jednou za měsíc se ve všední den účastní mše svaté s přijetím svatého přijímání na úmysl obnovení kultury života. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté zúčastnit, obětují na tento úmysl den svého utrpení.

S koordinací, finančním a technickým zajištěním pomáhá občanské sdružení Hnutí Pro život ČR.
Chcete-li pomoci pokrýt finanční náklady spojené s touto iniciativou,
můžete zaslat dar na bankovní účet č. 159205438/0300.

Kontaktní adresa: Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://kruciata.cz>

**JEŽÍŠ HLASITĚ ZVOLAL:
„KDO ŽÍZNÍ, AŤ PŘIJDE KE MNĚ A PIJE,
TEN, KDO VE MĚ VĚŘÍ. JAK ŘÍKÁ PÍSMO,
POTEČOU PROUDY VOD Z JEHO NITRA.“
TO ŘEKL O DUCHU,
JEHOŽ MĚLI DOSTAT TI, KDO V NĚHO UVĚŘILI.
JAN 7,37-39**

**POŽEHNANÉ VELIKONOCE PLNÉ NADĚJE NA VÍTEZSTVÍ ŽIVOTA NAD SMRTÍ
PŘEJE REDAKCE**